

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/44/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7111212603
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7111212603.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Pavla Tkáča vo veci žalobkyne G. Á., X., U. X, zast. JUDr. Martinou Gombosovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Košice, Moldavská cesta 21/A, IČO: 35 563 079, proti žalovanej Rapid life životná poisťovňa, a.s., Košice, Garbiarska 2, IČO: 31 690 904, zast. JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom, Advokátska kancelária, Košice, B. Němcovej 22, IČO: 31 311 016, o určenie, že poistný vzťah trvá a i. a o vzájomnom návrhu žalovanej, o odvolaní žalovanej proti rozsudku 17C/115/2011-330 zo 16.10.2012 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok, okrem výroku o určení, že poistný vzťah medzi účastníkmi konania, vyplývajúci zo zmluvy o poistení osôb č.5046200074 z 30.1.1998 trvá, a vo výroku o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie.

M e n í rozsudok vo výroku o určení, že poistný vzťah medzi účastníkmi konania, vyplývajúci zo zmluvy o poistení osôb č.5046200074 z 30.1.1998 trvá tak, že žalobu v uvedenej časti zamietá.

O d m i e t a odvolanie žalovanej proti výroku o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie. Žalobkyni sa prisudzuje náhrada trov konania 706,67 € a žalovaná je povinná ju zaplatiť JUDr. Martine Gombosovej, advokátke, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom určil, že poistný vzťah medzi účastníkmi konania, vyplývajúci zo zmluvy o poistení osôb č.5046200074 z 30.1.1998 (ďalej len zmluva) trvá a účastníci sú touto zmluvou viazaní, žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni na účet jej zást. trovy konania 625,21 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vzájomný návrh vylúčil na samostatné konanie. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa, ako poistník a poistená zároveň, 30.1.1998 uzavrela so žalovanou, ako poisťiteľom, zmluvu - produkt UDP-K, v ktorej boli dojednané: dátum začiatku poistenia 31.1.1998, dátum konca poistenia 31.1.2013, doba platenia poistného 10 rokov, poistná doba 15 rokov, mesačné poistné 241 Sk, poistná suma pre prípad smrti 35 000 Sk, pre prípad dožitia 52 846 Sk, že v zmluve bolo uvedené, že pre toto poistenie platia ust. O. z. a Všeobecných poistných podmienok (ďalej len VPP) pre životné poistenie PČSP a.s. Košice a citoval znenie § 800 ods.2 O. z. Uviedol, že listom nazvaným ako Prepočet a zvýšenie poistného k poistnému produktu UDP - K žalovaná oznámila žalobkyni, že nakoľko došlo k zisteniu, že kalkulované poistné nezohľadňuje všetky záväzky z jej poistenia a z čoho vyplynulo, že inkasované poistné bolo a je nižšie, ako má byť podľa príslušných poistno-matematických metód a postupov, jej predkladá 3 alternatívy ako postupovať v zmluvnom vzťahu a to: alternatíva a) zachovať pôvodnú faktickú výšku poistného bez zvyšovania v dôsledku spätného poistno-matematického prepočtu s tým, že rozdiel medzi nanovo stanoveným prepočítaným poistným a pôvodne stanoveným sa môže vysporiadať ňou (žalovanou) metódou a postupom určeným ňou, t.j. nezvyšovanie poistného; alternatíva b) udelenie súhlasu s dopočítaním poistného a s jeho ďalším zvýšením podľa metodiky stanovenej NBS; alternatíva c) neudelenie súhlasu s dopočítaním

poistného ani s postupom podľa písm. a) a po ukončení poistenia žiadosť o zaslanie odkupnej hodnoty stanovenej a vypočítanej ňou k 15.5.2008, po odpočítaní dlžného poistného podľa metodiky Národnej banky Slovenska (ďalej len NBS), najneskôr do 90 dní od 15.5.2008, že žalovaná spolu s manželom naň reagovali listom zo 6.5.2008 tak, že nesúhlasia s ani jednou z ponúknutých alternatív a trvajú na zachovaní pôvodných zmlúv, vrátane pôvodných VPP pre životné poistenia, že listom z 15.5.2008 - Prepočet a zvýšenie poistného k poistnému produktu UDP-K - odpoveď, žalovaná vyčíslila jednotlivé alternatívy konkrétnymi sumami, že listom z 9.6.2008 žalobkyňa s manželom žalovanej opätovne oznámila, že trvá na svojom stanovisku, na zachovaní pôvodných zmlúv vrátane pôvodných VPP pre životné poistenia, že žalovaná nemôže bezdôvodne jednostranne vypovedať alebo zrušiť právny vzťah bez súhlasu druhej strany, že ona poistné podmienky neporušila a to isté očakáva aj od žalovanej, že listom z 20.6.2008 žalovaná oznámila žalobkyni, že 16.5.2008 o 00,00 hod. došlo na základe ust. O. z. v nadväznosti na jej (žalovanej) list o prepočte pri produkte UDP-K k zrušeniu zmluvy a to s výplatom odkupnej hodnoty podľa § 788 ods.2 písm. f) O. z., že týmto okamihom došlo k zániku poistenia v zmysle čl.11 ods.2 VPP pre životné poistenie PČSP Rapid, a.s. s tým, že poistné udalosti, ktoré nastanú po tomto termíne, nie sú už touto zmluvou kryté, že konečný stav finančného plnenia zmluvy je odbytné 26 864 Sk, že listom z 2.7.2008 žalobkyňa s manželom napísala žalovanej sťažnosť pre neodôvodnený a jednostranný postup, ktorým zrušila zmluvy a listom z 27.11.2008 sťažnosť č.2 - výzvu na mimosúdnu dohodu a, že podľa výpisov z účtu žalobkyne, riadne uhrádzala dojednané poistné až do októbra 2009. Z tlačovej správy NBS z 22.5.2008 (v spise 19C/258/2008) zistil, že NBS neuložila žalovanej zvýšiť poistné produktu UDP-K. Ďalej uviedol, že kalkulácia poistného, bola schválená pred uzavretím zmluvy, a odsúhlasená dozorujúcim orgánom pre poisťovne 30.5.1995, v tom čase Ministerstvom financií (ďalej len MF) Slovenskej republiky (ďalej len SR), že 18.2.2003 bol vykonaný dohľad nad činnosťou žalovanej, ktorý bol zavŕšený protokolom Úradu pre finančný trh, ktorý nezistil žiadne pochybenia v kalkulácii poistnej sadzby UDP-K, ani iných produktov, že na základe dohľadu vykonávaného NBS v období od 30.4.2007 do 21.2.2008 táto však konštatovala nedostatky v kalkulačných vzorcoch NBS listom č.ODO2262/2008 z 15.2.2008 a určila lehoty, v ktorých je povinná prijať a splniť opatrenia na odstránenie a nápravu zistených nedostatkov najneskôr do 30.4.2008, že v protokole NBS z dohľadu vykonaného u žalovanej od 30.4. do 5.9.2007 bolo konštatované, že kalkulačné vzorce nie sú v súlade s poistno-matematickými metódami na výpočet poistného a technických rezerv a kalkulačné vzorce niektorých produktov nezohľadňujú všetky záväzky voči poisteným, ktoré sa žalovaná zaväzuje plniť v prípade nastania poistnej udalosti, že skupina dohľadu na danú skutočnosť upozornila zástupcov žalovanej, ktorí k tomu uviedli, že ich informačný systém používa na výpočet poistného a technických rezerv správne matematické metódy, ktoré sú zohľadnením všetkých záväzkov voči poisteným, že skupine dohľadu algoritmus výpočtu technických rezerv v informačnom systéme PČSP a.s. nebol sprístupnený a teda nebolo možné overiť správnosť tohto algoritmu, že listom NBS z 15.2.2008 boli žalovanej určené a oznámené lehoty na prijatie a splnenie opatrení na odstránenie a nápravu nedostatkov zistených pri dohľade a na predloženie písomných správ o tom, a to do 10 pracovných dní od doručenia tohto listu, prijať opatrenia na odstránenie a nápravu nedostatkov uvedených v protokole z dohľadu vykonaného u žalovanej, predovšetkým nedostatkov zistených v oblasti nedostatočnosti technických rezerv, a to do 31.3.2008 prijať opatrenia na nápravu nedostatkov, do 10.4.2008 predložiť NBS správu o splnení prijatých opatrení a, že uvedené lehoty boli predĺžené listom z 18.3.2008 do 10.4.,30.4. a 12.5.2008. Reprodukoval, čo je uvedené v notárskej zápisnici N 29/2008, Nz 23331/2008 NCR1s 23161/2008 z 2.6.2008, v znaleckom posudku č.4/2008 bode 2.4.1 a 2.5, vyhotovenom AUDIT-POL s.r.o., a čo vypovedal v zápisnici 19C/258/2008 z 1.2.2010 generálny riaditeľ žalovanej H.. H. Š.. Citoval znenie čl.1,čl.3 bod 2,čl.5 bod 1,2,čl.11 ods.2,čl. 13 bod 1,čl.16 bod 1 VPP, reprodukoval, čo uviedla NBS v odpovedi ODT-7467/2012 z 30.7.2012 na žiadosť o informáciu H.. S. Ž. a v odpovedi NBS ODT-42912012 z 25.4.2012 na žiadosť Okresného súdu (ďalej len OS) Bratislava IV. Poznamenal, že, že ďalšie navrhnuté dôkazy nevykonal, nakoľko pre rozhodnutie veci mal skutkový stav za dostatočne zistený. Vychádzajúc z § 80 písm. c) O. s. p.,§ 3 ods.1,§ 37,§ 39,§ 50a ods.3,§ 53 ods.1,§ 54 ods.1,2,§ 488,§ 493,§ 497,§ 570,§ 572 ods.2,3,§ 574 ods.1,§ 575 ods.1,2,§ 788 ods.1,2,3,§ 790 písm. b),§ 800 ods.1,2,§ 801 ods.1,2,§ 802 ods.1,§ 804 O. z.,čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie,čl.6 bod 1 Smernice Rady č.93/13/EHS,§ 9 ods.1,§ 12,§ 14a ods.1,2 zák.č.24/91 Zb. o poisťovníctve,§ 31a,§ 67 a § 70a ods.1 zák.č.95/02 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení do 30.3.2008), ktorých znenie citoval, urobil záver, že žalobkyňa sa v tomto konaní domáhala určenia, že poistný vzťah, založený zmluvou o poistení osôb č.501020027 z 2.12.1996 trvá a účastníci sú ňou viazaní (dojednanými zmluvnými podmienkami), že na základe uvedenej zmluvy vznikol medzi nimi občianskoprávny vzťah, že naliehavý právny záujem žalobkyne je daný v tom, že týmto určením sa odstráni stav jej právnej neistoty, ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť, nakoľko z dôvodu

konania poisťiteľa je v neistote, ohľadne trvania poisťného vzťahu, nevie či je chránená pred rizikom prípadných nepredvídateľných životných udalostí a, či si má zabezpečiť poistenie týchto rizík u iného poisťiteľa a nevie, či v prípade nastania poisťnej udalosti touto zmluvou predpokladanej, žalovaná pristúpi k plneniu, že taktiež je daný naliehavý právny záujem na určení, že účastníci sú predmetnou zmluvou viazaní, pretože žalobkyňa je v dôsledku tvrdení „žalobcu“ v listoch, ktoré jej zaslal, v neistote aj ohľadne výšky dojednanej poisťnej sumy a nevie zhodnotiť mieru, do akej je chránená pred rizikom prípadných nepredvídateľných životných udalostí, či si má zabezpečiť poistenie týchto rizík aj u iného poisťiteľa, resp., či žalovaná môže od nej požadovať doplatenie poisťného. Poukázal na stanovisko obchodného kolégia Najvyššieho súdu (ďalej len NS) SR 1Obpj 1/2005 zo 16.2.2005, podľa ktorého charakter a účel poisťného vzťahu vyjadruje predovšetkým § 788 ods.1 O. z. a, že poisťná zmluva je dvojstranný právny úkon, ktorý uzatvára na jednej strane právnická osoba - poisťovateľ a na druhej strane fyzická alebo právnická osoba - poisťník. Zistil, že žalobkyňa, ako poisťník, so žalovanou, ako poisťovateľom, 30.1.1998 uzavreli zmluvu, ktorej predmetom je poistenie osôb, že dôvodom jej uzavretia je skutočnosť, že v budúcnosti vznikne náhodná, nepredvídaná udalosť v zmluve bližšie špecifikovaná, že poisťník sa zmluvou zaviazal platiť v zmluve dohodnuté poisťné a poisťovateľ sa zaväzuje v prípade vzniku poisťnej udalosti uskutočniť plnenie, na ktorom sa tieto 2 subjekty zmluvne dohodli. Z obsahu posudzovaného právneho vzťahu medzi žalovanou - poisťovňou, právnickou osobou, a poistenou, fyzickou osobou, zistil, že obsahom daného právneho vzťahu je vzájomná dohoda účastníkov zmluvného vzťahu o životnom poistení podľa § 788 O. z., pri tvorbe obsahu záväzkovo-právneho vzťahu bez akejkoľvek regulácie verejným právom, a uzavrel, že ide o výlučne súkromno-právny vzťah. Ďalej poukázal na to, že právna úprava spotrebiteľských zmlúv podľa § 52 a n. O. z. sa týka najmä zmlúv, ktoré majú charakter adhéznej (typovej) zmluvy, ktoré sa v praxi o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzavierajú s veľkým počtom spotrebiteľov a ktorých podstata, spočíva v tom, že navrhovateľ zmluvy vo svojom návrhu stanovuje ich obsah vopred (najčastejšie na vopred vytlačených formulároch) s tým, že ten z adresátov, ktorý má o uzavretie týchto zmlúv záujem, môže návrh zmluvy buď prijať en bloc alebo ho nepriať a zmluvu tak neuzavrieť, že adresát návrhu nemá možnosť zmeniť obsah predloženého návrhu zmluvy a, že do adhéznej zmluvy sa môžu doplniť len niektoré nevyhnutné údaje, ktoré z povahy veci nemožno vopred vyplniť (napr. označenie zmluvných strán, dátum uzavretia zmluvy, množstvo, doba plnenia a p.). Z hľadiska typu zmluvy medzi účastníkmi posúdil ako spotrebiteľskú adhéznou zmluvu, vzhľadom na to, že obsah, výšku poisťného plnenia a ani výšku poisťného nemohla žalobkyňa v žalovanou vopred pripravenom návrhu na uzavretie zmluvy individuálne ovplyvniť, mohla sa len rozhodnúť, či navrhovanú zmluvu v takejto navrhovanej podobe uzavrie, alebo nie. Zdôraznil, že v konaní bolo tiež nesporne preukázané, že postavenie a činnosť žalovanej pri výkone poisťovníctva sú zo strany štátnych orgánov regulované normami verejného práva, predovšetkým zák.č.8/08 Z. z. o poisťovníctve, zák.č.566/92 Zb. o Národnej banke Slovenska a zák.č.747/04 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a na základe toho boli preukázané zásahy štátu do podnikateľskej činnosti žalovanej od počiatku podnikania schválením matematického vzorca v rámci obchodného plánu poisťovacej činnosti žalovanej MF SR (č.j.52/1024/1995 z 30.5.1995), previerkou jej činnosti orgánom dozoru MF SR (31.7.1999), pričom neboli zistené žiadne závažné nedostatky, kontrolou Úradu pre finančný trh SR (od 18.2.2003), ako nastupujúcim orgánom po MF SR, kedy boli zistené nedostatky v oblasti účtovníctva či formálneho výkazníctva, ďalej dohľadom vykonaným NBS, ako nastupujúcim orgánom dohľadu nad kapitálovým trhom a poisťovníctvom po Úrade pre finančný trh SR (v období od 30.4.2007 do 21.2.2008, Protokol č.ODO-12990/2007 z 29.10.2007), kedy bolo zistené, že kalkulačné vzorce uvedené v Poistno-matematických modeloch produktov životného poistenia nie sú v súlade s poistno-matematickými metódami na výpočet poisťného a technických rezerv a nezohľadňujú všetky záväzky voči poisteným, ktoré sa žalovaná zaväzuje plniť v prípade vzniku poisťnej udalosti, pričom najkritickejšie produkty boli UDP-K a Kapitál, nakoľko problémom bolo nízke, kalkulované poisťné počítané pri poisťnej sadzbe UDP-K z poisťnej sumy na smrť namiesto z poisťnej sumy na dožitie a v neposlednom rade aj oznámenie o určení lehôt na odstránenie nedostatkov. Poukázal ďalej na to, že ďalším z nosných tvrdení žalovanej bola úvaha, podľa ktorej nie je možné uložiť jej 2 protichodné povinnosti, jednak vyplývajúce zo správneho rozhodnutia a z uzatvorenej zmluvy, a dospel k záveru, že okrem poukazu na tvrdenie svojho zamestnanca, nepreukázala, že správnym rozhodnutím jej mala byť uložená povinnosť zrušiť alebo zmeniť už uzatvorené súkromnoprávne zmluvy, že rozhodnutím dohľadacieho orgánu jej mohla byť uložená iba povinnosť vytvoriť dodatočné technické, či iné finančné rezervy pre krytie rizík z týchto produktov, týmto neobstojí ani jej tvrdenie, že zotrvávanie v pôvodne uzatvorenej zmluve by malo viesť k rozporu s kogentnými právnymi predpismi, že účel právnych predpisov, ktorými sa určujú povinné technické, kapitálové a iné rezervy povinne vytvárané poisťovňou je zabezpečenie fungovania poisťného systému a nie zákaz uzatvárania poisťných zmlúv s určitým obsahom a, že zásada odlišnosti

verejno-právnej a súkromno-právnej úrovne je, napr. upravená v § 3 ods.1 Obch. zák. (citoval jeho znenie) a aj v § 27 zák.č.634/92 Zb. o ochrane spotrebiteľa (platného v čase uzavretia zmluvy), ktorého znenie tiež citoval. Pokiaľ žalovaná presvedča, že ak súkromnoprávny vzťah pozostáva z elementov závislých na tretej autorite, potom je nepriamo na nej závislý, uviedol, že nie všetky súčasti takého súkromnoprávneho vzťahu sú určované verejným právom (napr. už samotné rozhodnutie vstúpiť doň je absolútne nezávislé na verejnoprávnej ingerencii) a, že v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu (ďalej len ÚS) SR žiaden zmluvný účastník nemôže od súkromnoprávnej zmluvy odstúpiť vereno-právnym aktom - na základe zák., čo platí aj pre zrušenie zmluvy. Konštatoval, že z uvedeného vyplýva záver, že žalovaná bola povinná zjednať nápravu v kalkulačných vzorcoch uvedených v Poistno-matematických modeloch produktov životného poistenia podľa novej zákonnej úpravy zák. o poisťovníctve a podľa konkrétnych záverov a v lehotách určených dohliadajúcim štátnym orgánom NBS a pod hrozbou vysokých pokút, avšak nepreukázala, že táto náprava sa mala dotknúť už uzavretých zmlúv, takýto - žalovanou uvádzaný výklad ani nevplyva z protokolu samotného dohliadajúceho orgánu (Podľa vyjadrení NBS v rovnakom prípade, žalovanej neuložila povinnosť zmeniť už existujúce zmluvy v neprospech klientov), ide o jej účelový výklad na daný prípad. Urobil záver, že na základe takto zisteného skutkového stavu nemožno konštatovať zásahy verejno-právnej regulácie štátneho kontrolného orgánu do súkromnoprávneho záväzkového vzťahu podnikateľa a jeho klienta, čo nemôže viesť k prenosu alebo deleniu zodpovednosti za prípadné nesprávne rozhodnutia štátnych orgánov alebo za prípadne nesprávne rozhodnutia podnikateľa na konečného odberateľa v súkromno-právnom vzťahu, a ani k modifikácii obsahu súkromno-právnej zmluvy, či k možnosti jednostranne zmeniť alebo zrušiť súkromno-právny vzťah, že žalobkyňa, ktorá nie je v žiadnom zmluvnom vzťahu s NBS, nemôže znášať následky sporov medzi žalovanou a dohliadajúcimi orgánmi, ani si uplatniť žiaden nárok voči NBS, prípadnú škodu takto vzniknutú nemožno prenášať na spotrebiteľov a nesplnenie si povinností pri výpočte technických rezerv alebo iná chyba pri výpočte, či nenaplnenie miery solventnosti, môže byť iba porušením verejnoprávných noriem, ktoré ale nemôžu mať priamy vplyv na platnosť a obsah súkromnoprávných - poistných zmlúv. Podotkol, že predmetom sporu nie je otázka legálnosti aktivít dohliadajúcich orgánov, ale otázka existencie právneho vzťahu medzi účastníkmi konania. Ďalej poukázal na to, že žalovaná sa v konaní snažila vzbudiť dojem, že cena poistenia (poistné) bola určená tretím subjektom - MF SR v r.1995. Citujúc znenie § 9 ods.1 a § 11 ods.3 zák.č.24/91 Zb., platného a účinného v rozhodnom čase, zdôraznil, že z uvedeného je zrejmé, že jediným subjektom, ktorý navrhol cenu poistného a cenu poistenia, ktorý ju zapracoval do svojho obchodného plánu vrátane všetkých kalkulácií s tým spojenými a určením pravdepodobnosti, bola žalovaná, a nie tretí subjekt, že ministerstvo financií bolo len subjektom, ktorý na podklade jej úplnej žiadosti, ktorá obsahovala všetky zákonné náležitosti vrátane ceny poistenia, vydal pre ňu povolenie na podnikanie v oblasti poisťovníctva a, že na podklade takéhoto konania dozorného orgánu, nie je možné uzavrieť, že by cena poistenia bola cenou určenou treťou osobou. Pokiaľ žalovaná listom z 20.6.2008 oznámila žalobkyňi, že nemôže pokračovať v poistení, ktoré bolo nesprávne kalkulované a, že 16.5.2008 o 0,00 hod. došlo k zániku poistenia podľa čl.11 ods. 2 VPP pre životné poistenie PČSP Rapid, a.s. (právny predchodca žalovanej), zároveň jej oznámila, že poistné udalosti, ktoré nastanú po tomto termíne, nie sú už touto zmluvou kryté a súčasne jej oznámila, že 26 864 Sk (odkupná hodnota) jej bude následne vyplatená šekovou poukážkou, poukázal na čl.11 ods.2 VPP, upravujúci podmienky a čas zániku zmluvy s vyplatením odbavného tak, že takúto zmluvu možno ukončiť iba na žiadosť poistníka, a uviedol, že žalobkyňa žalovanú nikdy nepožiadala o zrušenie poistenia, preto nemožno aplikovať uvedený čl.11 pre zánik poistenia zo strany žalovanej, že žalobkyňa jej nikdy neadresovala úkon, ktorým by akýmkoľvek spôsobom prejavila svoju vôľu uzavretú zmluvu zrušiť, práve naopak, vo svojej korešpondencii (list zo 6.5.2008) prejavila svoju vôľu zotrvať v poistnom vzťahu s ňou za nezmenených zmluvných podmienok, že jednostranný úkon žalovanej - Oznámenie o zániku poistenia nemá oporu ani v ust. O. z., podľa ktorých je to nedovolený právny úkon a nemá oporu ani vo VPP-ŽP, ktoré boli súčasťou uzavretej zmluvy, že podľa uvedeného ust. VPP, na ktoré sa žalovaná v oznámení odvolávala, nemala právo podať žiadosť o zrušenie poistenia s vyplatením odbavného, pretože nositeľom tohto práva je iba poistník, teda žalobkyňa, ktorá jednoznačne prejavila svoj záujem zotrvať v právnom záväzku so žalovanou v takom rozsahu a za takých podmienok, ako bol medzi nimi riadne uzavretý, čomu bez pochybnosti porozumela aj žalovaná, preto sa snažila ich právny vzťah založený zmluvou skončiť. Poukážuc na to, že osobitné dôvody zániku poistenia upravuje O. z. v ust., upravujúcich poistnú zmluvu - § 788 a n., nestotožnil sa s právnou argumentáciou žalovanej, spočívajúcou v tvrdení, že podľa O. z. možno skončiť poistenie i inak ako je uvedené v jeho § 800-§ 802, lebo tieto ust. upravujú zánik poistenia tak, že ich nemožno rozširovať spôsobom ako to tvrdí žalovaná, že slovné spojenie použité v § 801 ods.1 O. z., že poistenie zanikne aj tak, je potrebné vykladať len v súvislosti s textom predchádzajúceho § 800 O. z., ktoré rieši zánik poistenia výpoveďou, že § 801 nadväzujúci na §

800, ako ďalší spôsob (okrem výpovede) zániku poistenia, zakotvil nezaplatenie poistného v tam presne určených prípadoch a lehotách, že predmetom poistenia medzi účastníkmi konania je poistenie osôb podľa § 790 písm. b) O. z., že zák. jednoznačne zakotvuje nemožnosť vypovedať poistenie osôb s výnimkou poistenia pre prípad úrazu, že z § 800 ods.2 O. z. vyplýva pravo každého z účastníkov poistnej zmluvy poistenie vypovedať do 2 mesiacov po jej uzavretí, že tento prípad zániku poistenia predpokladá aj samotná zmluva, uzavretá medzi účastníkmi konania, že v danom prípade k zániku zmluvy z dôvodu výpovede nedošlo, čo medzi účastníkmi konania ani nebolo spochybňované, že k zániku poistenia nedošlo ani z dôvodu nezaplatenia poistného podľa § 801 O. z., čo nakoniec účastníkmi konania ani nebolo tvrdené, že k zániku poistenia nedošlo ani podľa § 802 ods.1 O. z., že žalovaná, ako poisťiteľ, od zmluvy neodstúpila z dôvodu vedomého porušenia povinností uvedených v § 793 (povinnosť poisťníka odpovedať pravdivo a úplne na všetky písomné otázky poisťiteľa týkajúce sa dojednávaneho poistenia) a, že taktiež nedošlo k zániku poistenia ani odmietnutím poistenia zo strany žalovanej podľa § 800 ods.2 O. z. Dospel k záveru, že nedošlo k zániku poistného vzťahu, resp. k zrušeniu zmluvy medzi účastníkmi konania ani na základe ďalších zák. predpokladaných dôvodov, že nedošlo k zrušeniu zmluvy ani odstúpením od zmluvy podľa § 497 O. z., ktoré upravuje túto možnosť zrušenia zmluvy v prípade, ak je to zmluvnými stranami dohodnuté, že v danom prípade z čl.3 bodu 8 VPP vyplýva, že účastníčky konania sa dohodli na možnosti odstúpiť od zmluvy, ale len do prvých 2 mesiacov od uzavretia zmluvy, čo sa nestalo a, že v konaní taktiež nebolo preukázané, že by medzi účastníkmi konania podľa § 570 ods.1 O. z. došlo k dohode o tom, že doterajší záväzok sa nahrádza novým záväzkom, pretože žalobkyňa neprijala žiadnu zo žalovanou ponúkaných zmien poistných podmienok. Ďalej konštatoval, že k zániku poistno-právneho vzťahu medzi účastníkmi konania nedošlo ani na základe vzájomnej dohody zmluvných strán o zrušení zmluvy, tak ako je to ustanovené v § 572 ods.2 O. z. K ďalšej argumentácii žalovanej o zániku poistenia medzi účastníkmi konania, postavenej na jej tvrdení, že k zániku poistného vzťahu došlo v dôsledku tzv. dodatočnej nemožnosti plnenia podľa § 575 O. z., uviedol, že za právny dôvod zániku dlžníkovej povinnosti plniť a tým aj k zániku celého záväzkového vzťahu možno považovať iba dodatočnú nemožnosť plnenia, t.j. nemožnosť plnenia, ktorá nastala až po vzniku záväzku, ide tu o objektívnu nemožnosť plnenia, t.j. o taký stav záväzku, že jeho splnenie je všeobecne nemožné, ak je splnenie nemožné iba subjektívne, t.j. iba pre dlžníka (napr. jeho platobná neschopnosť) záväzok nezaniká a dlžník je povinný plniť, inak je postihnutý následkami zavineného nesplnenia záväzku, že pri objektívnej nemožnosti, t.j. ak je plnenie nemožné i pre kohokoľvek iného (nielen pre osobu dlžníka), záväzok zaniká vždy, objektívna nemožnosť nezávisí na osobe dlžníka ani na jeho vôli, sú ňou prekážky právneho charakteru alebo faktická nemožnosť plniť pre objektívne okolnosti, či pre fyzickú nemožnosť predmetu plnenia (napr. prírodné okolnosti), že so subjektívnou nemožnosťou úzko súvisí tzv. hospodárska nemožnosť plnenia, pri tejto je síce plnenie objektívne možné, ale z hospodárskeho hľadiska natoľko obtiažne, že ho nemožno od dlžníka rozumne vyžadovať, ak je však záväzok fakticky i právne splniteľný, samotná hospodárska nemožnosť nemá za následok zánik záväzku, že okrem faktickej (fyzickej) nemožnosti plnenia, spočívajúcej v tom, že záväzok je objektívne neuskutočniteľný, môže nastať prekážka právna, kedy plnenie, na ktoré je dlžník zaviazaný, je zakázané právnym predpisom vydaným po vzniku záväzku, v podstate ide o nedovolenosť plnenia, že posúdenie, či je plnenie nemožné, závisí najmä na obsahu záväzku, príp. na predmete plnenia, že zásadne je potrebné vychádzať z toho, že vzťah zaniká pre nemožnosť plnenia iba pre nemožnosť takého charakteru, ktorá je objektívna a trvalá a, že rozlišovacie kritérium plnenia nemožného a plnenia obtiažného je uvedené v § 575 ods.2 O. z. (jeho znenie citoval). V danom prípade mal za to, že nejde o objektívnu nemožnosť plnenia, že je nepochybné, že žalovaná sa uzavretou zmluvou zaviazala na plnenie peňažného charakteru (poistné plnenie) a nešlo o záväzok osobnej povahy, že po uzavretí zmluvy nedošlo ani k zmene právnej úpravy poistenia, ktorá by nedovoľovala vyplatiť dohodnuté poistné plnenie z uzavretej zmluvy a, že plnenie z predmetnej zmluvy je podľa zák. možné. Skutočnosť, že žalovaná až dodatočne, po uzavretí zmluvy zistila, že výšku poistného vypočítala a navrhla nesprávne, v rozpore s poistno-matematickými normami alebo metódami, považoval za irelevantnú a zdôraznil, že poistná zmluva je svojim charakterom spotrebiteľskou zmluvou, že poistený nemá reálnu možnosť ovplyvňovať jej obsah a je nútený akceptovať návrh poisťovne, ako aj všeobecné poistné podmienky v tom rozsahu, ako sú mu zo strany poisťovne predložené, že v danom prípade teda neboli zistené ani preukázané žiadne prekážky právneho charakteru alebo faktická nemožnosť plniť pre objektívne príčiny, že pokiaľ by aj bolo preukázané, že orgán štátu, ktorý schvaľoval konkrétne vzorce produktov, je zodpovedný za dôsledky spôsobené nesprávnou kalkuláciou, pre žalovanú by to neznamenal zánik nároku zo zmluvy, ktorou je viazaná, ale vznik jej nároku voči štátu na náhradu škody (vzniknutej po splnení jej záväzkov voči poisťníkovi), resp. ušlého zisku, čo nebolo predmetom tohto konania. Mal jednoznačne za to, že žalovaná je povinná, aj napriek výsledkom kontroly orgánu dohľadu a tvrdenej

nemožnosti plnenia, zotrvať v poisťnom vzťahu so žalobkyňou za podmienok, aké boli dohodnuté, čo nepochybne je plne v súlade so základnými princípmi právnej istoty (zásadou pacta sunt servanda), že ak aj bolo žalovanej uložené orgánom dohľadu zjednať nápravu ohľadom kalkulačných vzorcov produktu UDP-K podľa novej právnej úpravy zák. o poisťovníctve pod hrozbou uloženia možných sankcií, toto sa nemalo dotknúť uzavretých zmlúv, nevyplýva to z textu Protokolu NBS, ide len o účelový výklad žalovanej a vzhľadom „k uvedenému“ uzavrel, že v danom prípade zánik záväzku v dôsledku § 575 O. z. pre dodatočnú nemožnosť plnenia nenastal. Za podstatnú pre rozhodnutie v predmetnej veci považoval skutočnosť, že zmluvný vzťah založený medzi účastníkmi konania zmluvou vznikol 2.12.1996, v čase kedy § 31a zák.č.95/02 Z. z. ešte nebol účinný, že k základným znakom právneho štátu patrí požiadavka (princíp) právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, že súčasťou tohto princípu je i zákaz spätného pôsobenia právnych predpisov, resp. ich ust., že retroaktivita je spätným pôsobením neskoršej právnej normy do minulosti, že v zásade právne normy pôsobia a majú pôsobiť do budúcnosti a nie do minulosti a, že princíp, že právne normy pôsobia v zásade do budúcnosti a nie do minulosti, tzn. princíp aretroaktivity, ovláda oblasť verejného aj súkromného práva, že uvedený princíp vychádza zo zásady, že kto konal s dôverou v určitý zák., nemá byť v svojej dôvere sklamaný, že princíp aretroaktivity sa dotýka aj právnych úkonov a individuálnych právnych aktov, ktoré vznikli na základe skoršieho zák., že tieto právne úkony a individuálne právne akty musí rešpektovať neskorší zák. a, že aj v danom prípade bolo potrebné vec posúdiť podľa všeobecne platných pravidiel a zásad upravujúcich vzťah starého a nového predpisu, ktoré spočívajú v nutnosti ochrany nadobudnutých práv a nepripúšťajú, aby sa právne vzťahy a nároky z nich, ktoré vznikli podľa starého práva, posudzovali podľa nového práva. S prihliadnutím na uvedený princíp dospel k záveru, že napriek tomu, že po uzavretí zmluvy došlo k zmene právnej úpravy, ktorá sa dotkla spôsobu výpočtu poisťného poisťovateľom, nie je prípustné, aby táto skutočnosť ovplyvnila obsah predtým riadne a platne uzavretej zmluvy medzi účastníkmi konania a keďže žalobkyňa žalovanou navrhnuté alternatívne riešenia zmeny obsahu zmluvy neakceptovala, t.j. jej návrh na zmenu pôvodne uzavretej zmluvy neprijala, účastnícky konania sú viazané svojimi prejavmi vôle obsiahnutými v zmluve z 2.12.1996. Dodal, že hrozbu finančnej podnikateľskej straty v prípade zotrvania žalovanou v poisťných zmluvách s poistenými za podmienok, ako boli dohodnuté pred novelou zák.č.95/02 Z. z. (§ 31a vložený doň zák.č.186/04 Z. z. s účinnosťou od 15.4.2004) u nej nie je možné považovať za záujem chránený zák., ktorý by odôvodňoval jej protiprávne konanie, spočívajúce v jednostrannom ukončení zmluvného vzťahu a ktoré by ho bolo možné charakterizovať ako konanie v krajnej núdzi a teda toto konanie nemôže požívať zákonnú ochranu podľa § 418 ods.1 O. z., že v danom prípade nemožno konštatovať ani to, že by uzavretie predmetnej zmluvy bolo neplatné pre chyby v počítaní, nakoľko význam týchto úkonov bol pre obe strany nepochybny, že to, že žalovaná uviedla matematicky chybné sumy poisťných plnení, nemožno chápať a vykladať ako chybu v počítaní, dojednaná výška poisťných súm bola jasne žalovanou uvedená a daná a nepochybne bola i jedným z určujúcich činiteľov, ktoré žalobkyňa viedli k uzavretiu tejto zmluvy so žalovanou, nie sú teda splnené ani podmienky omylu podľa § 49a O. z., keďže o prípadnom omyle žalobkyňa nevedela, vedieť nemohla, ani ho nevyvolala a navyše - ako uviedla -, právo namietať relatívnu neplatnosť zmluvy nemôže ten, kto ju sám spôsobil a je premlčané. V neposlednom rade uviedol, že na daný prípad nemožno ani analogicky použiť výklad § 50a ods.3 O. z. (obsahujúci mechanizmus clausula rebus sic stantibus - za stavu nezmenených pomerov), ktorý sa týka výlučne záväzku uzavrieť budúcu zmluvu, že žalovaná sa snažila vytvoriť dojem, že možnosť ukončiť zmluvu v dôsledku podstatnej zmeny pomerov je všeobecnou zásadou zmluvného práva, opak je však pravdou, zmena zmluvy je prípustná iba za podmienok ustanovených v hypotéze tej ktorej právnej normy a nie všeobecne hmlistým spôsobom v skutkovo výnimočných prípadoch, že v slovenskom súkromnom práve je zásadný rozdiel medzi stupňom záväznosti zmluvy na jednej strane a zmluvy o budúcej zmluve na strane druhej, že pokiaľ záväzok zo zmluvy o budúcej zmluve na uzatvorenie zmluvy je skutočne viazaný na existenciu určitých pomerov, z ktorých strany pri dojednávaní zmluvy o budúcej zmluvy vychádzali a v prípade ich podstatnej zmeny tento záväzok zaniká, tak záväzok na plnenie zo zmluvy práve v dôsledku podstatnej zmeny pomerov nezaniká a ani sa nemodifikuje. Čo sa týka toho, že žalovaná v konaní taktiež namietala, že plnenie dohodnutého poisťného podľa zmluvy je v rozpore s dobrými mravmi, citujúc znenie § 3 ods.1 O. z., uviedol, že dobrými mravmi sú pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku a ak tomuto kritériu zmluvná podmienka nevyhovuje, prieči sa dobrým mravom a, že podľa nálezu ÚS Českej republiky (ďalej len ČR) I.ÚS523/07 zo 7.5.2009 súlad obsahu právneho úkonu s dobrými mravmi musí byť posudzovaný vždy bez ohľadu na to, či bol výsledkom slobodného dojednania medzi účastníkmi zmluvy. Tvrdenie žalovanej, že plnenie pôvodne dohodnutého poisťného pre žalobkyňu je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko ju zaväzuje k povinnosti, ktorá je oproti jej právam nezaslúžená, neadekvátne a nevyvážená, označil za nedôvodné, práve naopak, s ohľadom na

základný princíp zmluvného práva „pacta sunt servanda - zmluvy sa musia dodržiavať“ vyplývajúci z čl.2 ods.3 Listiny základných práv a slobôd, na princíp rovnosti strán záväzkového právneho vzťahu, na platné zásady právneho štátu (zákaz retroaktivity, právnu istotu v zmluvných vzťahoch), na zásadu odlišnosti verejno-právnej a súkromno-právnej regulácie právnych vzťahov, ako aj na základe svojich predchádzajúcich právnych záverov dospel k záveru, že plnenie z predmetnej zmluvy tak, ako bolo dohodnuté, neodporuje dobrým mravom zakotveným v § 3 ods.1 O. z., naopak, práve žalovaná - ako namietala žalobkyňa - používala podľa zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa nekalé obchodné praktiky, ak uvádzala vecne nesprávne informácie (ohľadne nemožnosti pokračovania v poistení a možnosti jednostranného ukončenia poistného vzťahu z jej strany, v dôsledku čoho bola spôsobilá uviesť žalobkyňu do omylu a spôsobiť, že prijme rozhodnutie, ktoré by ináč nikdy neprijala) a používala praktiky v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti (zanedbaním, resp. nesplnením si povinností pri výpočte technických rezerv, chybou pri výpočte, príp. nenaplnením miery solventnosti). Dodal, citujúc znenie § 8 ods.1 zák.č.634/92 Zb. o ochrane spotrebiteľa, platného v čase uzavretia predmetnej zmluvy, že tu považuje za potrebné poznamenať, že žalovanú nikto nenútil navrhnúť také sumy poistného, ako vo svojich zmluvách, či podnikateľských stratégiách navrhla, a ktoré boli nepochybne jedným z rozhodujúcich faktorov vedúcich spotrebiteľov k uzavretiu zmluvy s ňou, naopak, ona podcenila tvorbu dodatočných technických, či iných finančných rezerv pre krytie rizík zo svojich produktov, za čo odmieta niesť podnikateľské riziko a, že plnenie si zmluvných povinností voči spotrebiteľom zo strany podnikateľa nemožno považovať za odporujúce dobrým mravom. Skúmal platnosť zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania aj z hľadiska jej prípadnej absolútnej neplatnosti, na ktorú je povinný prihliadať zo svojej úradnej povinnosti a skonštatoval, že v tomto konaní nebol zistený žiaden dôvod absolútnej neplatnosti tejto zmluvy vrátane dodatkov, nakoľko nie je v rozpore so žiadnym ust. O. z. ani v rozpore s iným zák. platným v čase jej uzavretia, nezistil ani, že by táto zmluva svojím účelom zák. obchádzala a z vykonaného dokazovania nevyplývalo ani to, že by tu boli iné dôvody jej neplatnosti podľa príslušných ust. O. z. Pokiaľ ide o možnosť posúdenia vzťahu účastníkov podľa Princípov európskeho zmluvného práva, ktoré žalovaná v konaní predložila, k tomu uviedol, že samotný Čl. 1:101 ods.3 Princípov vymenúva spôsoby, resp. možnosti aplikácie Princípov a to v prípade, ak si zmluvné strany dojednali pre spravovanie ich zmluvy všeobecné právne zásady alebo obdobné pravidlá alebo si nezvolili žiadny právny poriadok pre spravovanie ich zmluvy, že zo znenia samotnej zmluvy, uzatvorenej medzi účastníkmi, je zrejmé, že zmluvné strany tejto zmluvy si jasne zvolili právny poriadok aj právne normy, ktoré spravujú túto zmluvu, že strany sa nedohodli na použití všeobecných právnych zásad ani iných obdobných pravidiel a rovnako ani na začlenení týchto Princípov, resp. na spravovaní zmluvy týmito Princípmi, že z uvedeného je zrejmé, že v súlade so samotnými Princípmi európskeho zmluvného práva je ich aplikácia na zmluvu uzatvorenú medzi účastníkmi vylúčená, že predmetné Princípy zatiaľ neboli prijaté ako všeobecne záväzný právny akt EÚ, preto nie je dôvod posudzovať vzťah účastníkov podľa ich ust. Vzhľadom na uvedené závery konštatoval, že k zániku záväzkovo-právneho vzťahu založeného zmluvou medzi účastníkmi konania v danom prípade nedošlo žiadnym zo spôsobov predpokladaných zák., poistný vzťah teda naďalej trvá (koniec poistného vzťahu bol dojednaný k 31.1.2013). Na základe zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia veci dospel k záveru, že predmetná zmluva nezanikla žiadnym zo spôsobov upravených v O. z. a nezanikla ani z dôvodov podľa VPP, je to riadna a platná právna zmluva, ktorá v čase jeho rozhodnutia existuje a jej účastníci sú jej obsahom viazaní. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 a § 149 ods.1 O. s. p. tak, že právo na ich náhradu priznal žalobkyňi, ktorá bola úspešná v konaní. Citujúc znenie § 11 ods.1 vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len vyhl.) uviedol, že v danom prípade je predmetom konania určenie, že poistný vzťah založený medzi účastníkmi konania zmluvou trvá, že má za to, že s poukazom na cit. ust. nie je možné hodnotu práva vyjadriť v peniazoch, a preto je základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby určená ako jedna trinástina výpočtového základu, t. j. v r.2011 57 € a v r.2012 58,69 €. Žalobkyňi priznal náhradu trov právneho zast. nasledovne: - odmenu za 3 úkony právnej služby v r.2011 (prevzatie a príprava zast., žaloba, písomné podanie k vyjadreniu žalovanej k žalobe, písomné podanie k návrhom žalovanej na prerušenie konania a zmena žalobného návrhu) 5 x po 57 € + režijný paušál 5 x 7,41 € a za 3 úkony v r.2012 (písomné vyjadrenie k odvolaniu žalovanej, písomné vyjadrenie k listinnému dôkazu žalovanej a účasť na pojednávaní 16.10.2012) 3 x po 58,69 € + režijný paušál 3 x 7,63 € + 20 % DPH 104,20 €, spolu 625,21 €. Napokon, citujúc znenie § 112 ods.2 O. s. p., uviedol, že nakoľko vo veci žalobného návrhu mal dostatočne preukázaný skutkový stav pre rozhodnutie veci, vylúčil samostatný vzájomný nárok žalovanej na samostatné konanie. Proti rozsudku podala žalovaná včas odvolanie proti všetkým jeho výrokom, z dôvodov uvedených v § 205 ods.2 písm. b),c),d) a f) O. s. p. Záver súdu považovala za nezodpovedajúci v tom, že nezistil správne a komplexne skutkový stav veci, keď okrem existujúceho posúdenia objektívnej nemožnosti plnenia

ňou z poistného vzťahu, na ktorom inak aj teraz zotrúva a ktoré bolo objektívne vyvolané postupom kontrolného orgánu pri výkone kontroly nad ňou, ako subjektom poisťovníctva, v r.2007. Tvrdila, že súd by túto skutočnosť mal považovať za preukázanú len vtedy, ak by jej umožnil vykonať navrhovaný dôkaz, a to oboznámenie správneho spisu MF SR č.j.52/1024/1995, že považuje tento dôkaz za podstatný pre to, aby súdu chronologicky a komplexne objasnil skutkový stav aj v čase, ktorý predchádzal uzavretiu zmluvy so žalobkyňou, do ktorého vstupovali za určených a dohodnutých podmienok obaja účastníci dobromyseľne, že začala podnikáť v oblasti poistenia po r.1995 a zmluvný vzťah so žalobkyňou uzavrela v r.1998 s cieľom poskytnúť jej poistenie, že v danom období však bolo uzatváranie poistných zmlúv regulované štátom a pod jeho dohľadom, pričom v čase uzavretia zmluvy so žalobkyňou boli podmienky vzniku i zániku zmluvného vzťahu jasne definované platnými VPP a zák., pričom normy spotrebiteľského práva v čase vzniku poistenia v zákonných normách neboli upravované, že ak by súd pripustil označený dôkaz navrhovaný ňou, mohla by nimi dokázať celkový skutkový priebeh od vzniku poistenia a ingerencie štátneho orgánu vo forme priamych zásahov do jej poistných súkromnoprávných vzťahov, že komplexný obraz súdu by založil jeho skutkové zistenie o tom, že poistné vzťahy boli regulované štátom a, že musela splniť všetky podmienky určené a schválené štátom od začiatku poistného vzťahu až do jeho zániku, na ktorý mali priamy a nezvratný vplyv kontrolné závery NBS v r.2007 a, že z týchto skutkových zistení by súd následne vyvodil právne závery a právne posúdenia situácie inak, než v napadnutom rozsudku. Podotkla, že ona - podľa názoru súdu - je v zmluvnom vzťahu jediný zodpovedný účastník, ktorý však konal pod tlakom tretej osoby - kontrolného orgánu NBS a v krajnej núdzi bola donútená fakticky vypovedať poistný vzťah s poukazom na objektívnu nemožnosť plnenia z poistného vzťahu, preto opravným prostriedkom namieta všetky výroky rozsudku, aby sa aj ona, ako dobromyseľný subjekt poistného vzťahu od začiatku jeho vzniku, domohla spravodlivého rozhodnutia aj v jej prospech. Dovolila si poukázať, napr. na argumentáciu v náleze ÚS ČR II.ÚS3/06 zo 6.11.2007, podľa ktorého je úlohou súdu hľadať výsledok sporu tak, aby bol zlučiteľný s predstavou spravodlivosti, pretože v sporovom konaní sú obe strany protikladne pôsobiace v snahe docieľiť súdne rozhodnutie v čo najväčšej miere vo svoj prospech, a vytykala súdu že sa však týmto - podľa jej názoru - dôsledne neriadil a rozhodol výlučne v jej neprospech. Tvrdila, že spravodlivé rozhodnutie by súd rovnako docieľil tiež tým, ak by súbežne konal a rozhodol o vzájomnej žalobe podanej ňou z 15.10.2012, že nároky z nej vyplývajúce sú priamo závislé od rozhodnutia o žalobe a sú s ňou nezlúčiteľne spojené, a obaja účastníci majú naliehavý právny záujem na konečnom a spravodlivom vyporiadaní vzájomného záväzku zo zmluvy, ktorej trvanie sa stalo nesporným, preto nepovažuje rozhodnutie súdu o vylúčení na samostatné konanie za zákonné, ani vecne a právne správne rozhodnutie, a preto aj tento výrok rozsudku týmto odvolaním napáda, že vzájomná žaloba nepredpokladá, - totiž podľa nej - žiadne iné dokazovanie než to, ktoré bolo vo veci vykonané s výnimkou nevykonaného dôkazu správnym spisom MF SR, naopak vylúčenie vzájomnej žaloby na samostatné konanie predpokladá duplicitne opakované konanie vo veci samej a zvýšenie ďalších trov konania pre obe strany, že rozhodnutie o trvaní poistného vzťahu po právoplatnosti napadnutého rozhodnutia bude fakticky znamenať prejudikovanie zamietnutia vzájomnej žaloby, že o vzájomnej žalobe má súd zásadne rozhodnúť v priebehu toho istého súdneho konania, v priebehu ktorého podala vzájomný návrh, ktorý je spätý nerozlučne s návrhom vo veci samej, jednoznačne preto musí týmto opravným prostriedkom napadnúť aj tretí výrok rozsudku o zamietnutí vzájomnej žaloby, pretože už samotné rozhodnutie súdu o tom, že žalobe vyhovel v celom rozsahu, treba hodnotiť ako nesprávny postup súdu, ktorý nekoná spravodlivo a v súlade so zák. i súdnou judikatúrou, pokiaľ rozhoduje jednostranne, že skutočnosť, že podala vzájomnú žalobu pred rozsudkom súdu, a to aj z dôvodu zmeny v osobe advokáta, ktorý ju začal v konaní zastupovať až od 2.8.2012, nemôže ospravedlniť postup súdu tým, že sa rozhodol, napr. eventuálne pre tento dôvod o nej nekonať, že takýmto jeho postupom sa jej odníma možnosť konať pred súdom o vzájomne prepojených právach a povinnostiach účastníkov poistného vzťahu, o ktorých by mal súd konať a rozhodnúť v jednom konaní, že je v rozpore s princípom právnej istoty, ak súd nerozhodne o vzájomných návrhoch v jednom konaní a jedným rozsudkom, pretože podaním vzájomnej žaloby preukázala naliehavý právny záujem na spravodlivom rozsúdení veci, v ktorej nezavinila právny stav, spočívajúci v zániku poistného vzťahu pre objektívnu nemožnosť plnenia z tohto vzťahu, že súd svojim rozhodnutím bez toho, aby konal aj o vzájomnej žalobe, ukrátil ju na jej práve dosiahnuť rozhodnutie, v ktorom budú spravodlivo upravené vzťahy medzi ňou a žalobkyňou, že vo vzájomnej žalobe navrhla chronologicky súdu, aby vyniesol spravodlivý verdikt, ktorý zodpovedá reálnemu stavu, ktorý vznikol jej nezavinením, pretože plnenie sa stalo objektívne nemožným, že vo vzájomnej žalobe korigovala svoj postoj k žalobnému návrhu, keď navrhla súdu rozhodnúť tak, že buď určuje, že poistný vzťah medzi žalobkyňou a ňou podľa zmluvy trvá a žalobkyňa má voči nej pravo na poistnú sumu pre prípad dožitia sa konca poistenia 2 201,58 € po započítaní jej pohľadávky 601,08 €, t. j. celkom 1 600,50 €, ktorá poistno-matematicky zodpovedá výške

poistného skutočne mu žalobkyňou uhradeného alebo určuje, že poistný vzťah medzi žalobkyňou a ňou podľa zmluvy v časti poistenia dožitia sa konca poistenia zanicol a ona je povinná zaplatiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie 891,72 €, ktorá poistno-matematicky zodpovedá časti poistného uhradeného žalobkyňou za poistenie rizika dožitia sa konca poistenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, eventuálne, aby rozhodol o zamietnutí žaloby, ako nedôvodnej pre stratu naliehavého právneho záujmu žalobkyne na podanej žalobe pre zmenu jej (žalovanej) postoja k trvaniu zmluvy. Vytýkala súdu ďalej, že - podľa jej názoru - nesprávne vyhodnotil skutkový stav, keď vyvodil záver, že medzi účastníkmi poistného vzťahu malo dôjsť k dohode o zmene zmluvy a, že túto skutočnosť sa jej nepodarilo preukázať. Tento záver súdu považovala za nesprávne vyhodnotený s poukazom na ňou predložené dôkazy a uviedla, že po zásahu kontrolného subjektu - NBS v r.2007-2008 do systému jej poistných vzťahov s množstvom jej klientov, ktoré boli uzatvárané od r.1995 až do vykonanej kontroly v r.2007 a 2008 v nezmenenom rozsahu podľa rovnakých metód výpočtu výšky poistného, došlo pre ňu nepredvídateľne a bez možnosti zvrátiť daný stav k nutnosti vyhodnotiť danú situáciu, nasledovne. Navrhla žalobkyni 3 alternatívy ďalšieho postupu vo vzniknutej situácii, ktorú nezavinila v snahe, aby dosiahla v prvom rade dohodu s ňou (buď zotrvanie v poistnom vzťahu s nižšou hodnotou poistenia, resp. pri zachovaní pôvodne - nesprávne určenej výšky poistného, buď zotrvanie v poistnom vzťahu s doplatkom poistného zo strany žalobkyne a tak zachovaním pôvodne určenej výšky poistného plnenia alebo výplata odkupnej hodnoty s tým, že pri neakceptácii žiadnej z alternatív použije tretiu alternatívu s ukončením poistného vzťahu), že v súdnom konaní preukázala právny záujem na snahe vyriešiť vzniknutý spor so žalobkyňou tak, že jednak chcela v priebehu sporu dosiahnuť dohodu o urovaní, dokazovala nevyhnutnosť svojho konania voči nej pri ukončení poistného vzťahu, a to čo najviac korektným a aj pre ňu dostupným spôsobom, súd však napadnutým rozhodnutím odmietol jej prístup k spravodlivému rozhodnutiu, že nemá inú možnosť, než odvolaním sa domôcť toho, aby súd znova a z rovnocenného pohľadu vykonal nanovo navrhované dôkazy, nové skutkové vyhodnotenie a následne aj správne právne závery, že súd takto zistený skutkový stav nehodnotil a ju ukrátil na spravodlivom rozhodnutí, ktoré teda nemusí znieť len v jej neprospech a môže byť kompenzované práve a jedine rozhodnutím súdu v spore, ktorý vznikol nezavinene na strane žalobkyne, ale aj nezavinene na jej strane, vyvolaním zmeny podmienok v priebehu trvania poistného vzťahu v dôsledku konania tretieho subjektu, ako orgánu verejnej moci nezávislého od nej, že súd vzhľadom na jej tvrdenia a všetky ňou predložené dôkazy tieto vzal do úvahy len vo forme konštatácie ich existencie bez toho, aby si vytvoril obraz o celom priebehu poistného vzťahu aj s akceptáciou vonkajších podmienok - zásahu orgánov verejnej moci, za ktorých tento vzťah vznikol a za ktorých došlo k ich zásadnej zmene v r.2007-2008, čo malo - z jej pohľadu - zásadný vplyv na ďalšiu existenciu poistného vzťahu, dôkazy však súd vyhodnotil len jednostranne v jej neprospech a zamietol jej ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania, i keď celková jej situácia po vykonaní dohľadu NBS na prelome r.2007-2008, v ktorej sa nachádzala zrejme nemá obdobu v oblasti poistných vzťahov a poisťovníctva vôbec, a teda po stránke skutkovej a právnej bola výnimočná a doteraz v právnej praxi nepoznaná, resp. sa v rozhodovaní súdov doteraz nevyskytla, že nebyť záverov NBS o zistenom nedostatku v určení výšky poistného na základe príslušnej poistno-matematickej metódy, ktorú používala od začatia svojej činnosti ako subjekt poisťovníctva od r.1995 so schválením predchádzajúcich štátnych orgánov vykonávajúcich dohľad nad výkonom poisťovníctva (MF SR, Úrad pre dohľad nad finančným trhom), by nikdy svojvoľne nepriekročila k alternatívam v ukončení poistného vzťahu so žalobkyňou, že konala voči nej formou ukončenia poistného vzťahu len a jedine pre objektívnu nemožnosť plnenia, zapríčinenú vonkajšími faktormi a bez subjektívneho zavinenia, konala v krajnej núdzi, keď ukončila poistný vzťah a ponúkla jej odkupnú hodnotu poistného s tým, že poistný vzťah medzi nimi zanicol, že z tohto dôvodu považovala za nosný dôkaz aj ten, ktorý by jednoznačne objasnil závery prvej kontroly z r.1995 vykonanej u nej MF SR, pretože tieto predchádzali skutkovým a právnym záverom kontroly zo strany NBS u nej a odporúčaniam NBS smerujúce k uloženiu jej povinnosti na odstránenie nedostatkov pod možnou hrozbou vysokej sankcie, až do možného odobratia povolenia na výkon činnosti na trhu poistných produktov životného poistenia a, že v tomto smere bolo rozhodnutie súdu pre ňu nepredvídateľné podľa § 118 ods.2 O. s. p., pretože súd ani neodôvodnil, prečo nevykonal všetky navrhované dôkazy podľa jej vyjadrenia z 13.7.2011 k žalobe. Pokiaľ podľa rozsudku súdu tieto udalosti v spojení so zmenou poistného prostredia nastolenou zmenenými právnymi predpismi už v priebehu existujúceho právneho vzťahu so žalobkyňou nemali mať fakticky žiadny vplyv na existujúci poistný vzťah a boli - podľa názoru súdu - irelevantné, čo v celom rozsahu namietala, uviedla, že tento záver súdu považuje za neprímeraný a nerovnocenný vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu, že jej bolo rozhodnutím súdu odňaté jej právo na spravodlivé a vyvážené rozhodnutie, pretože takéto rozhodnutie mal súd urobiť v predmetnom spore, ktorý považuje za značne atypický v porovnaní s klasickými sporovými prípadmi najčastejšie vznikajúcimi z neplnenia a porušenia vzájomných zmluvných povinností, že komplexné rozhodnutie o žalobe, aj o vzájomnom

návrhu v tomto spore, musí jedným rozhodnutím vykonať len súd ako nezávislá inštancia, že vzniknutú skutkovú situáciu v r.2007-2008 v poistných vzťahoch, ktoré mala uzavreté s mnohými poistníkmi od r.1995 a ktoré tak boli a sú postihnuté kontrolnými závermi tretieho subjektu verejnoprávneho sektora, ktorý bol nezávislý od nej a na druhej strane zároveň bola v závislom vzťahu od jeho kontrolných zistení a bola nimi viazaná, nemohla vôbec ovplyvniť a nemohla túto ani predvídať, že súd preto jej nemal pričítať zavinené porušenie povinností v právnom vzťahu so žalobkyňou a nedostatočné preukázanie ním označených právne významných skutočností predpokladaných poistnými podmienkami a O. z. a položila otázku, ako mohla v r.1998, keď došlo k uzavretiu zmluvy so žalobkyňou, predvídať situáciu, že po viacerých kontrolách štátnych orgánov bude po 10 rokoch v poradí tretí štátny orgán ako kontrolný subjekt vyhodnocovať poistno-matematické prepočty výšky poistného vo vzťahu k výške dohodnutých jej poistných súm, ktoré predtým schválil 2 štátne orgány (MF SR-1995, Úrad pre finančný trh-1999), ako nesprávne. Zdôraznila, že s touto situáciou nemohla nijako počítať, bola pre ňu nepredvídateľná a nemohla ju ani napriek uplatneným námietkam voči kontrolným záverom NBS i jednaniam s kontrolnou skupinou NBS nijako zvrátiť, na druhej strane musela v zmysle záverov kontroly NBS a nových zákonných úprav, na ktoré poukázala v predchádzajúcich svojich vyjadreniach a na ktoré nemala žiaden dosah, dosiahnuť zmenu v posúdení existujúcich zmlúv. Tvrdila tiež, že skutočnosť, že doteraz žiaden súd neprejudikoval žiadny obdobný skutkový a právny prípad obdobného charakteru, neznamená, že jej postup pri ukončení poistného vzťahu z dôvodu objektívnej nemožnosti plnenia podľa § 575 O. z., vyvolanej zásahom zvonku - zmenou zák. a z nej vyplývajúcim konaním a postupom NBS, nie je možný a nie je právom dovolený a, že práve atypické a výnimočné prípady, za ktorý považuje aj daný prípad ukončenia poistného vzťahu so žalobkyňou, sú podľa zákonných noriem predpokladané ako forma ukončenia právneho vzťahu pre objektívnu nemožnosť plnenia na jej strane, vzniknutého nezávisle od jej vôle. Dovolila si odvolaciemu súdu právne argumentovať v danom prípade aj potrebu vyriešenia otázky zásadného právneho významu, ktorú nasledovne odôvodnila tým, že z takéhoto poistného vzťahu by si mal súd rozhodnúť a spravodlivo prisúdiť obom účastníkom to, čo im právom náleží, že obaja vstupovali do právneho vzťahu dobromyseľne a v dobrej viere dodržať vzájomné záväzky, že jej situácia po kontrole NBS znamenala jej konanie v krajnej núdzi docieľiť v krátkej časovej lehote stanovenej NBS a pod hrozbou vysokej sankcie, resp. straty poistného kmeňa, či straty jej licencie v danej oblasti podnikania, bola jednoznačne vyvolaná rôznosťou kontrolných záverov štátnych orgánov v r.1995,1999 a 2007 (ostatná s odstupom takmer 9 rokov, kedy za toto obdobie došlo k výraznej zmene vonkajších podmienok v štátom regulovanej forme poistných vzťahov a k zmene právnych prepisov v SR i v návaznosti na európsky ponímané a chápané štandardy v tejto oblasti jej podnikateľskej činnosti), že i napriek pravidlu, ktoré bežne dodržiava, že zo zmlúv sa má plniť, toto je výnimočne možné prelomiť vtedy, keď to pripúšťa zmena právnych predpisov, keď plnenie nie je právom dovolené, resp. v iných výnimočne stanovených prípadoch, a práve v žalovanej veci ide o takýto prípad, ktorý je výnimočný tým, že právny vzťah musel zaniknúť na základe § 575 O. z. a tento spôsob zániku aj dokazovala v súdnom konaní. V tomto odvolaní si dovolila poukázať na pravidlá európskeho zmluvného práva, ktoré sú aplikovateľné na tento sporný prípad v časti dotýkajúcej sa zmeny podmienok, pretože tieto súd na daný prípad neaplikoval a týmito sa neriadil, že rovnako ako aplikácia európskych noriem spotrebiteľského práva aj nad rámec vnútroštátnej úpravy s jej aplikáciou v tejto veci, súd musí zohľadniť a pristupovať eurokonformne aj k pravidlám európskeho zmluvného práva a podotkla, že napriek upraveniu právneho vzťahu slovenským právnym poriadkom, musia byť zohľadnené aj vyššie formy a princípy, majúce charakter dobrých obchodných zvyklostí a dobrých mravov v právnych vzťahoch, že súd nemal v tomto prípade prikázať jej, ale aj žalobkyňi, zotrvať v právnom vzťahu, ktorého obsah zreguloval svojim zásahom iný - tretí subjekt verejnej moci, ktorý je nezávislý od účastníkov poistného vzťahu a na druhej strane jeden z účastníkov vzťahu, a to ona - poistiteľ, je povinný postupovať podľa záverov kontrolných zistení aj vo vzťahoch, ktoré už boli dávno predtým uzavreté, že kontrolný subjekt daný záver učinil s hrozbou najzávažnejších sankcií voči nej, ktorá sama zistený nedostatok nezavinila a v r.1995-2007 jej nikdy nebol vyčítaný, ba naopak, v priebehu skorších kontrol tieto konštatovali bezporuchový priebeh poistných vzťahov, preto namietala, že je vecou súdu vykonať výklad zák. eurokonformne aj v súlade so všetkými pravidlami platiacimi v komunitárnom práve, nielen s pravidlami platnými v spotrebiteľskom práve, súd sa týmto základným výkladovým pravidlom - podľa jej názoru - neriadil a dospel tak popri neúplných skutkových zisteniach aj k nesprávnym právnym záverom v spore tým, že rozhodol o vyhovení žalobe. Považovala za nedôvodné, ak má byť zaviazaná existenciou právneho vzťahu ako účastník konania, pričom tento považuje za skončený nie z vlastnej viny a nemohla takéto skončenie poistného vzťahu uzavretého ešte v r.1998 účinne odvrátiť, preto aj v podanom odvolaní si dovolila poukázať na podstatné skutkové okolnosti prípadu, ktoré dokazujú nerovnocennosť napadnutého rozhodnutia a ukrátenie spravodlivosti pri posudzovaní jej konania v krajnej núdzi pod tlakom tretej strany - kontrolného subjektu NBS, že

zmluvu s podstatnou obsahovou náležitosťou, a to cenou plnenia (poistného) a aj hlavným predmetom plnenia (poistné plnenie) predpísal tým, že ich stanovil pre ňu záväznými, vtedajší orgán štátnej správy nad poisťovníctvom, ktorým bolo MF SR (§ 9, § 11 zák.č.24/91 Zb. v dobovom znení), ide o nesporný predpoklad, ktorý na rozdiel od záverov súdu vyplýva zo znenia samotného zák. a, že opodstatnenosť tohto tvrdenia zreteľne vyplýva, o. i., aj z listu NBS č.ODT-7467/2012 z 30.7.2012. Poznamenala, že listinný dôkaz nemohol byť súdu predložený, vzhľadom na dátum jeho získania tohto listinného dôkazu ňou, preto tento prikladá až teraz k tomuto odvolaniu, navyiac ho pokladá za objektívny dôkaz, pretože jeho adresátom nebola ona, ale tretí subjekt, teda sa k dôkazu dostala iba sprostredkovane so súhlasom adresáta, že štátom stanovená výška poistného, ktorej zodpovedala príslušná výška poistného plnenia, sa preniesla do obsahu zmluvy ako súčasť povinnosti žalobkyne a tomu zodpovedajúceho jej práva (poistné), resp. ako súčasť práva žalobkyne a tomu zodpovedajúcej potenciálnej jej povinnosti (poistné plnenie pre prípad dožitia sa konca poistenia), že pri uzatváraní zmluvy vychádzala z prezumpcie správnosti úradných rozhodnutí, že žiadna zo zmluvných strán nemohla predpokladať omyl tretieho subjektu (štát by mal byť v tomto zmysle neomylný) spočívajúci v absolútnej neodbornosti v postupe príslušného orgánu verejnej moci, ktorý schváleniu výšky jednotlivých finančných parametrov obsahu zmluvy predchádzal, že počas trvania právneho vzťahu upraveného predmetnou zmluvou v r.1998 bolo príslušným orgánom verejnej moci konštatované, že výška poistného v zmluve uzavretej medzi účastníkmi konania nezodpovedá všetkým záväzkom z poistenia, najmä poistnému plneniu pre prípad dožitia sa konca poistnej doby, že opodstatnenosť tohto tvrdenia vyplýva z protokolu z r.2007, ako aj z nadväzujúcich opatrení, ktoré jej boli uložené (príslušné listiny sú prílohou vyjadrenia k žalobe), že táto okolnosť znamenala konštatovanie rozporu obsahu zmluvy v časti poistno-matickej závislosti medzi výškou poistného a poistným plnením s § 31a v spojení s § 70a ods.1 zák.č.95/02 Z. z., že potreba odstrániť rozpor medzi obsahom zmluvy a všeobecne záväzným právnym predpisom vyvolala jej snahu o zosúladenie obsahu zmluvy so znením všeobecne záväzného právneho predpisu a, ak sa zosúladenie obsahu zmluvy s právnym predpisom z oblasti verejného práva dohodou nedosiahlo, bola nútená nepokračovať v poistnom vzťahu, ktorého obsah nebol súladný so zák. a konštatovať zánik zmluvného vzťahu pre rozpor so zák., že absolútne zotrvanie na zásade pacta sunt servanda v okolnostiach prípadu na trvaní poistného vzťahu s pôvodným obsahom vedie na jej strane k porušovaniu pre ňu záväzných noriem v oblasti verejného práva, na strane žalobkyne k trvaní práva na poistné plnenie pre prípad dožitia sa konca poistnej doby, ktoré nie je ekvivalentné a tým ani primerané žalobkyňou skutočne uhradenej cene hlavného predmetu plnenia, že uplatnenie neadekvátneho plnenia zo zmluvy uzavretej podľa O. z. z pohľadu uhradenej ceny zvykne byť všeobecnými súdmi za určitých okolností posudzované aj ako hraničiace s dobrými mravmi alebo dokonca až s bezdôvodným obohatením, že netreba strácať zo zreteľa, že cena poistenia ňou nebola určená slobodne, ale jej bola ako záväzná veličina predpísaná orgánom verejnej moci a vzhľadom na okolnosť, že cenu hlavného predmetu plnenia v zmluve a viacerých iných poistných zmluvách predurčil štát, vzniká bez úpravy obsahu alebo trvania poistného vzťahu riziko narastajúcej škody, ktorú je možné potenciálne preniesť na štát, že prvostupňový rozsudok poskytol právnu ochranu situácii, v ktorej porušuje povinnosti uvedené vo všeobecne záväznom právnym predpise, žalobkyňa si nárokuje plnenie vo výške, ktoré si v uhradenej cene v skutočnosti nepredplatila a potenciálne neustále sa zvyšujúce riziko a nárast škody sa prenáša na štát, kým posledný z vadných poistných vzťahov nezanikne a takéto právne riešenie nemôže byť optimálne. Podotkla, že O. z., účinný ku dňu, kedy malo podľa jednej zo zmluvných strán (nej - žalovanej), dôjsť k zániku zmluvy, čo pre nesúhlas žalobkyne vyústilo do tohto súdneho sporu, vyslovene neobsahuje takú právnu úpravu, ktorá by umožňovala v prípade synalagmatickej odplatnej zmluvy, aby jednu z podstatných obsahových náležitostí určil orgán verejnej moci, že O. z. neupravuje ani takú výslovnú prilievajúcu právnu úpravu, ktorá by umožnila zohľadniť všetky skutkové špecifiká prípadu, akými sú dĺžka trvania zmluvného vzťahu a všetky spoločensko-ekonomické zmeny, ktoré počas trvania poistného vzťahu nastali, pôvodne orgánmi verejnej moci regulovaný obsah zmluvy, súvzťažnosť medzi povinnosťou zmluvnej strany dodržať zmluvu za nezmenených podmienok podľa O. z. a jej povinnosťou zosúladiť obsah zmluvy, resp. jej obsahové náležitosti s pravidlami podľa verejného práva, že skutkovo podobný prípad nebol predmetom konania ani pred NS SR, pokiaľ ide o meritum veci, že NS SR v prípade 1Cdo115/2010 uviedol, že dovolací súd v prejednávanej veci, ktorá je obdobná s touto vecou, „dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané“, že z odôvodnenia cit. rozhodnutia dovolacieho súdu vyplýva, že dôvodom, prečo dovolací súd dosiaľ v takejto veci nerozhodol, bola absencia prípustnosti dovolania podľa § 237 O. s. p. daná v dovolacom súdom prejednanom prípade. Poukázala na príliehavejšie právne riešenie skutkovej situácie špecifickej pre tento prípad, ktoré ponúkajú Princípy európskeho zmluvného práva, najmä v čl.6:105 v spojení s čl.6:106 a čl.6:111, že na moderný koncept právnej úpravy európskeho súkromného zmluvného práva

zareagovala inak už aj najnovšia právna úprava českého O. z. (účinného od 1.1.2014) a, že k účinkom a výsledku, k akému je možné dospieť aplikáciou princípov európskeho zmluvného práva na tento prípad, sa možno v podmienkach SR priblížiť výkladom súdu, že väčší počet doteraz vedených sporov rôznych žalobcov voči nej v identických právnych vzťahoch vedie k potrebe, aby k predmetnému prípadu vyslovil záväzný právny názor dovolací súd, ktorý - ako sám uviedol - „dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané“, pretože v naznačených súvislostiach (skutkové špecifiká prípadu, vplyv zmien verejného práva na súkromnoprávne vzťahy, zmena okolností počas dlhotrvajúceho kontraktu, podobný prípad nebol judikatúrou súdov riešený a p.), môže vyvstať niekoľko doposiaľ neriešených otázok zásadného právneho významu. Citujúc znenie § 238 ods.3 O. s. p. tvrdila, že vzhľadom na postup prvostupňových súdov a relevantné skutkové a právne okolnosti prípadu môžu vyvstať právne otázky, či za situácie, ak počas trvania zmluvného vzťahu podľa zmluvy uzavretej podľa O. z., ktorej jednu z podstatných obsahových náležitostí, a to cenu hlavného predmetu plnenia určil orgán verejnej moci, dôjde k podstatnej zmene vonkajších, zmluvnými stranami neovplyvniteľných okolností spočívajúcich v zistení, že cena hlavného predmetu plnenia stanovená orgánom verejnej moci prenesená do zmluvy bola určená nesprávne, keď tieto okolnosti neboli v čase uzavretia zmluvy predvídateľné, zmluvným stranám známe a zmluvné strany sa o nich dozvedia počas trvania zmluvného vzťahu, pričom zotrvanie na nezmenenom obsahu zmluvy spôsobuje porušenie zákonnej povinnosti jednej zo zmluvných strán, je možné podľa právnej úpravy O. z. prelomiť zásadu pacta sunt servanda zánikom zmluvného záväzku po tom, čo k dohode zmluvných strán o úprave zmluvného vzťahu nedošlo, ďalej v otázke, či v podmienkach jednotného právneho poriadku SR môže byť obsah zmluvného vzťahu v súlade so súkromnoprávnou úpravou podľa O. z. zároveň svojim obsahom v rozpore s právnou úpravou podľa predpisov z oblasti verejného práva bez právnych dôsledkov na obsah a trvanie takéhoto zmluvného vzťahu, spočívajúcich v zmene alebo zániku takéhoto právneho vzťahu, ďalej v otázke, či v prípade, že poisťovňa v poisťnej zmluve, ktorej jednotlivé obsahové náležitosti a časti poisťnej zmluvy reguloval orgán štátnej správy nad poisťovníctvom s nadobudnutím účinnosti do 1.5.2004, mala aj po 30.4.2005 určené štátom poisťné poisťno-matematicky tak, že výška poisťného nezabezpečovala trvalú splniteľnosť všetkých jej záväzkov, a to záväzku na poisťné plnenie pre prípad dožitia sa konca poisťnej doby, či za týchto novovzniknutých a oboma zmluvnými stranami nepredvídateľných podmienok mohla zaniknúť taká poisťná zmluva v dôsledku čiastočnej následnej nemožnosti plnenia podľa § 575 O. z. na základe § 31a v spojení s §70a ods.1 zák.č.95/02 Z. z. v prípade poisťnej udalosti vzniknutej po 30.4.2005 a poisťovní povinnosť poskytnúť časť poisťného plnenia vo výške rozdielu medzi poisťným plnením pre prípad dožitia sa konca poisťnej doby dohodnutým v zmluve a poisťným plnením pre prípad dožitia sa konca poisťnej doby určeným z uhrádzaného poisťného poisťno-matematicky správne, t. j. v inej - nižšej výške, než bolo dohodnuté v poisťnej zmluve s poukazom na to, že zmluvne dohodnuté poisťné muselo zabezpečovať podľa orgánov štátneho dohľadu nad poisťovníctvom trvalú splniteľnosť všetkých záväzkov poisťovne (najmä záväzku na poisťné plnenie pre prípad dožitia sa konca poisťnej doby) a, či pre rozpor určenia poisťného a záväzku z poistenia v časti poisťného plnenia pre prípad dožitia sa konca poisťnej doby v poisťnej zmluve s § 31a v spojení s § 70a ods.1 zák.č.95/02 Z. z. mohlo dôjsť už počas trvania poistenia k zániku právneho vzťahu z takejto poisťnej zmluvy pre nemožnosť pokračovať v takomto ďalšom poisťovaní. Pre prípad, ak by sa odvolací súd stotožnil s právnym posúdením prípadu podľa rozhodnutia prvostupňového súdu a napadnutý rozsudok potvrdil, navrhla postupovať podľa § 238 ods.3 O. s. p. a vo výroku potvrdzujúceho rozsudku pripustiť dovolanie. Upozornila, že v identickej veci už rozhodol Krajský súd (ďalej len KS) v Košiciach pod č.1Co/212/2012 24.10.2012 tak, že vyhovel jej návrhu a pripustil dovolací dôvod v identickom právnom spore. Namietala aj výrok o priznaní trov konania v prospech zástupkyne žalobkyne v plnej výške tak, ako to zástupkyňa žalobkyne navrhla. Poukázala na skutočnosť, že takto vyčíslené trovy konania, najmä trovy právneho zast. žalobkyne nepovažuje za účelne vynaložené v celom rozsahu tak, ako ich vyčíslila jej zástupkyňa a súd ich jej mechanicky priznal. Uviedla, že sú jej v danom prípade zo sporových vecí známe viaceré identické spory (cca 38 vecí), kde zástupkyňa žalobkyne zastupuje ďalších žalobcov, často v samostatných konaniach aj rodinných príslušníkov, proti nej a fakticky podáva formulárové žaloby a formulárové vyjadrenia, že táto skutočnosť je zistiteľná aj v danom spore, kde napr. zástupkyňa žalobkyne zastupuje v samostatnom spore pred tým istým súdom aj blízkeho príbuzného žalobkyne (manžela), že ide o rovnaký a identický spor medzi žalobkyňou, jej príbuzným a ňou, kde v dôsledku samostatných žalôb zástupkyňa takto umelo navyšuje svoje trovy konania za realizáciu žalôb a iných podaní, ktoré majú ten istý - „formulárový“ charakter, najviac ide o ďalšie súdne konanie so súdnymi poplatkami, duplicitne vykonávanými dôkazmi v rovnakom spore, a teda aj k vyššej zaťažnosti súdu, ktorý musí fakticky konať 2 x o tom istom, preto zastávala názor, že trovy konania priznané za právne zast. žalobkyne v spore nemožno považovať za účelne vynaložené len v tomto jedinom spore zo strany zástupkyne

a preto súd mal pri rozhodovaní skúmať ich účelnosť nákladov, že súd musel vedieť, že zástupkyňa žalobkyne zastupuje v inom konaní proti nej aj manžela žalobkyne, avšak túto okolnosť nezisťoval a nezaoberal sa ňou z pohľadu rozhodovania o náhrade trov konania a, že takéto rozhodnutie súdu nie je v súlade so zák. a je potrebné ho aj v tejto časti zrušiť. Ďalej uviedla, že s poukazom, napr. na nález ÚS ČR v konaní I.ÚS/3923/2011 (citovala z jeho odôvodnenia a tiež z odôvodnenia nálezu I. ÚS 3698/2010 zo 14.9.2011) sa zásadne má ctíť zásada úspechu vo veci (§ 142 ods.1 Občianskeho súdneho rádu) a, že aj pre náklady konania teda platí všeobecná myšlienka, ktorú vyslovil ÚS ČR z 20.6.2011 I.ÚS/329/08 (aj z jeho odôvodnenia citovala). Aj na základe označených právnych názorov zastávala názor, že priznané náklady za právne zast. žalobkyne výrokom súdu vo vyčíslenom rozsahu v spore neboli priznané v účelne vynaloženom rozsahu a mali byť preskúmané z hľadiska účelnosti, aj s ohľadom na uvedené skutočnosti, ktoré boli súdu známe (č.1.18 rozsudku, kde žalobkyňa spolu s manželom reagovali listom zo 6.5.2008 tak, že nesúhlasia s ani jednou z alternatív...) a ktoré mal - podľa jej názoru - vziať do úvahy pred rozhodnutím o trovách konania a, že v novom rozhodnutí by mal súd danú skutočnosť objasniť a rozhodnúť o náhrade účelne vynaložených trov konania v spore tak, aby dielčimi spormi, ktoré môžu byť prejednané spoločne proti tomu istému žalovanému, neboli umelo a mechanicky navyšované trovy konania v neprospech neúspešného účastníka konania. Na základe uvedených dôvodov považovala napadnuté rozhodnutie za nezákonné a navrhla ho zrušiť a vec vrátiť súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu, pokiaľ ide o dodatočnú právnu a objektívnu nemožnosť plnenia na strane žalovanej, uviedla, že žalovaná argumentuje nesprávnym právnym posúdením, keď oznámenie o zániku poistenia, ktorým jej oznámila vznik objektívnej právnej skutočnosti, ktorá mala za následok zánik poistenia, označila za svoj jednostranný právny úkon, ktorým malo byť neplatne ukončené jej poistenie, že žalovaná opakovane stavia svoju argumentáciu v spore skutočnosťou, že nie je možné jej uložiť 2 protichodné povinnosti, jednak vyplývajúce zo správneho rozhodnutia a z uzatvorenej zmluvy, že na nasledovnom tvrdení stavia argumentáciu o nemožnosti plnenia, či dokonca čiastočnej neplatnosti zmluvy, žalovaná však ničím nepreukázala, že správnym rozhodnutím by jej mala byť uložená povinnosť zrušiť alebo zmeniť už uzatvorené súkromnoprávne zmluvy, dokonca podľa vyjadrení samotnej NBS, ktoré boli v spore predložené, neobsahuje rozhodnutie dohliadacieho orgánu povinnosť zmeniť už existujúce zmluvy v jej (žalobkyne) neprospech, tým pádom nie je možné považovať vzniknutú situáciu ani za objektívnu nemožnosť čiastočného plnenia v pôvodne nakalkulovanej výške, ani za situáciu nezávislú od vôle a činnosti žalovanej a, že žalovaná - podľa svojich tvrdení - mala byť k oznámeniu o ukončení jej (žalobkyne) zmluvy nútená prikrčiť v dôsledku krokov dohliadacieho orgánu - NBS. Poukázala na to, že s jej tvrdeniami nesúhlasila jednak ona a nestotožnil sa s nimi ani súd a, že rozhodnutím dohliadacieho orgánu mohla jej byť uložená iba povinnosť vytvoriť dodatočné technické, či iné finančné rezervy pre krytie rizík z týchto produktov. Opakovane podotkla, že v každom zmluvnom vzťahu je potrebné rozlišovať verejnoprávnu a súkromnoprávnu stránku, a preto nemôže znášať následky sporov medzi žalovanou a dohliadajúcimi orgánmi, škodu takto vzniknutú nie je možné preniesť na spotrebiteľov, preto ani prípadné nesplnenie si povinností pri výpočte technických rezerv alebo iná chyba pri výpočte (či už zavinená alebo nezavinená), či nenaplnenie miery solventnosti, môže byť iba porušením verejnoprávných noriem, ktoré nemôžu mať vplyv na platnosť a obsah súkromnoprávných - poisťovacích zmlúv, že NBS nie je v žiadnom zmluvnom vzťahu s ňou a nie je ani subjektom, ktorý by sa dopustil deliktu voči nej, preto si prirodzene nemôže uplatniť žiaden nárok voči NBS, a preto v zmluvnom vzťahu, uzatvorenom so žalovanou, nemôže znášať následky prípadného protiprávneho konania NBS. Tvrdila, že dostatočne v konaní preukázala potrebu rozlišovania verejnoprávneho a súkromnoprávneho vzťahu, podporovanú aj samotnou judikatúrou ÚS SR, konkrétne ide o nález PL.ÚS16/95 z 24. 5.1995, zverejnený v Z. z., čiastka 43, pod č.126/1995, že zásada odlišnosti verejnoprávnej a súkromnoprávnej úrovne je právne záväzne upravená aj v § 3 ods.1 Obch. zák. (citovala jeho znenie), že týmto ust. sa normuje nezávislosť platnosti súkromnoprávneho úkonu od verejnoprávných zákazov, že - ako uviedla a aj v samotnej žalobe - verejnoprávna regulácia nevedie k modifikácii obsahu zmluvy, a ani k možnosti jednostranne súkromnoprávny vzťah zmeniť alebo zrušiť, týmto neobstojí ani tvrdenie žalovanej, že zotrvávanie v pôvodne uzatvorenej zmluve by malo viesť k rozporu s kogentnými právnymi predpismi, že účel právnych predpisov, ktorými sa určujú povinné technické, kapitálové a iné rezervy povinne vytvárané poisťovňou je zabezpečenie fungovania poisťového systému a nie zákaz uzatvárania poisťovacích zmlúv s určitým obsahom, preto nepovažovala za presvedčivé ani tvrdenia žalovanej o tom, že splnenie zmluvy za pôvodne dohodnutých podmienok je nemožné a, že nanajvýš inovatívne v porovnaní s drvivo prevládajúcou právnou mienkou pôsobí tvrdenie, že plnenie peňažnej sumy je nemožné. Vo vzťahu k tvrdeniam žalovanej o tzv. hospodárskej nemožnosti plnenia si dovolila podotknúť, že ju nikto nenútil navrhnúť také sumy poisťového, ako vo svojich zmluvách či podnikateľských stratégiách

navrhla a, že rovnako posúdila vzniknutú situáciu aj súd, ktorý svoje odôvodnenie správne zhrnul v rozsudku. Opakovane upozornila aj na skutočnosť, že žalovaná jej oznámila ukončenie poistenia s úplne iným odôvodnením, aké sa snaží tomuto ukončeniu v súčasnosti prikladať, že v liste Oznámenie o zániku poistenia odôvodnila ukončenie s poukazom na čl.11 ods.2 VPP pre životné poistenie (jeho znenie citovala) a na tomto základe si ale dovolila upozorniť na skutočnosť, že svojim správaním nikdy nedala príčinu na zrušenie zmluvy a rovnako nikdy nepožiadala o ukončenie poistného vzťahu, či už výpoveďou, príp. dohodou. V tejto súvislosti si dovolila upozorniť aj na skutočnosť, že NBS sa vo viacerých správach dištancovala od riešenia, ktoré si vo vzťahu k vzniknutej situácii zvolila žalovaná, že predmetné tlačové správy tvoria súčasť súdneho spisu, že okrem týchto správ bol, napr. v konaní 12C/20/2010 pred OS Košice I zo strany konajúceho súdu zaobstaraný dôkaz, z ktorého opakovane vyplýva nielen dištancovanie sa NBS od riešenia, ktoré si v spore zvolila žalovaná a to oznámením o ukončení zmluvy, ale aj vymenovanie rôznych iných spôsobov riešenia vzniknutej situácie. K omylu žalovanej v tom, že poistný produkt UDP-K nemá nedostatky a, že ho môže ponúkať, uviedla, že žalovaná v odvolaní taktiež namieta skutočnosť, že nesprávnym rozhodnutím MF, ktoré v r.1995 schválilo určené poistné, ktoré nebolo vypočítané v súlade s poistno-matematickými metódami, bola uvedená do omylu v tom, že poistný produkt UDP-K nemá nedostatky a, že ho môže ponúkať. Tvrdila, že zmluva nemohla byť uzatvorená v dôsledku omylu žalovanej (nesprávne určený prepočet, príp. omyl v inej skutočnosti) a ani prípadný omyl žalovanej nezakladá jej (žalobkyne) povinnosť zmeniť zmluvu alebo doplatiť určité čiastky, že nie sú splnené podmienky omylu v zmysle § 49a O. z., keďže o prípadnom omyle žalovanej nevedela, vedieť nemohla a ani ho nevyvolala, že už vo svojom skoršom písomnom vyjadrení jasne vyjadrila presvedčenie, že právo namietať relatívnu neplatnosť zmluvy z dôvodu omylu žalovanej nie je dané a aj v prípade, ak by dané bolo, namietala a namietala jeho premlčanie. Iba na okraj dodala, že neplatnosti sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil, ona preto nemôže niesť následky pochybení žalovanej pri plnení si verejnoprávnej povinnosti. Okrem toho taktiež poukázala na § 37 ods.3 O. z. (jeho znenie citovala) a uviedla, že chybné nastavený mechanizmus, resp. nevýhodne formulované ust. zmluvy pritom nie je možné považovať za chybu v písaní alebo počítaní. K nevykonaniu dôkazov navrhnutých žalovanou, poukazujúc na argumentáciu o oddelenosti súkromnoprávnej a verejnoprávnej roviny právnej úpravy vzťahu, zdôraznila, že v konaní pred súdom, uviedla a opakovane podotýka, že žalovanou navrhované dôkazy (konkrétne správny spis MF SR č.j.52/1024/1995 a výsluch JUDr. Škapinca, resp. iné navrhované dôkazy) sa tak na predmet konania nevzťahujú a neboli, ani nie je dôvod ich vykonať, ani sa k nim z jej strany vyjadrovať. V neposlednom rade si dovolila podotknúť, že žiaden zamestnanec žalovanej sa v konaní osobitne nedomáhal výpovede, rovnako tak žalovaná nikdy nenavrhol vypočutie zamestnanca NBS ako svedka, ktorého výpoveď nie je pre konanie dôvodná. Zastávala rovnaký názor aj ohľadne nedôvodnosti pripojenia správneho spisu MF č.j.52/1024/1995 z 30.5.1995 a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že tento dôkaz sa na predmet konania nevzťahuje a vykonanie dôkazov, konkrétne zabezpečením správneho spisu MF SR z r.1995 by nič v konaní nezmenilo, a či bolo rozhodnutie MF SR vo vzťahu k žalovanej správne alebo nesprávne, či MF SR malo alebo nemalo zistiť nedostatky výpočtu poistno-matematického vzorca, nemôže nič zmeniť na skutočnosti posudzovania právneho vzťahu medzi ňou a žalovanou o existencii, trvaní, príp. zániku konkrétneho zmluvného vzťahu a nárokov z neho vyplývajúcich. K vzájomnému návrhu žalovanej a cene určenej treťou osobou uviedla, že žalovaná stavala svoju vzájomnú žalobu, ktorou argumentuje aj v samotnom odvolaní okolo centrálnej myšlienky spravodlivého usporiadania vzťahov použitím, resp. aplikáciou čl.6:105 v spojení s čl.6:106 ods.2 Princípov európskeho zmluvného práva, že princípy európskeho zmluvného práva - ako vyplýva aj z ich samotného prvého čl. - sa aplikujú, ak sa strany dohodli na ich začlenení do zmluvy alebo na tom, že sa nimi bude ich zmluva spravovať (čl.1:101 ods.2 Princípov), že čl.1:101 ods.3 Princípov zasa vymenúva spôsoby, resp. možnosti aplikácie Princípov a to v prípade, ak si zmluvné strany dojednali pre spravovanie ich zmluvy všeobecné právne zásady alebo obdobné pravidlá alebo si nezvolili žiadny právny poriadok pre spravovanie ich zmluvy, že zmluvné strany tejto zmluvy si jasne zvolili právny poriadok aj právne normy, ktoré spravujú túto zmluvu, že strany sa nedohodli na použití všeobecných právnych zásad, ani iných obdobných pravidiel, a rovnako ani na začlenení týchto Princípov, resp. na spravovaní zmluvy týmito Princípami, z uvedeného je zrejmé, že v súlade so samotnými Princípami európskeho zmluvného práva je ich aplikácia na zmluvu uzatvorenú medzi účastníkmi konania vylúčená. Rovnako si dovolila upozorniť na skutočnosť, že predmetné Princípy zatiaľ neboli prijaté ako všeobecne záväzný právny akt EÚ, čo rovnako potvrdzuje fakt ich nepoužiteľnosti na právny vzťah účastníkov konania, vyplývajúci z ich zmluvy. Ďalej poukázala na to, že žalovaná v zásade vo vzájomnej žalobe odkazuje na znenie čl.6:105 v spojení s čl.6:106 ods. 2 (jeho znenie citovala), že sa v celom podaní snaží vzbudiť dojem o tom, že cena poistenia bola určená tretím subjektom, že z § 9 ods.1 a § 11 ods.3 zák.č.24/91 Zb., platného a účinného v rozhodnom

čase (ich znenie citovala) je absolútne zrejmé, že jediným subjektom, ktorý navrhol cenu poistného a teda cenu poistenia, ktorý ju zapracoval do svojho obchodného plánu vrátane všetkých kalkulácií s tým spojenými a určením pravdepodobností bola žalovaná a nikdy nie tretí subjekt, že MF bolo jedine subjektom, ktorý na podklade úplnej žiadosti žalovanej, ktorá obsahovala všetky zákonné náležitosti vrátane ceny poistenia vydalo pre ňu povolenie na podnikanie v oblasti poisťovníctva, že na podklade takéhoto konania dozorného orgánu nie je možné uzavrieť, že by cena poistenia bola cenou určenou treťou osobou, že je absolútne zrejmé, že cenu poistenia určovala žalovaná a aj vzhľadom na náležitosti obchodného plánu v súlade s § 11 ods.3 zák.č.24/91 Zb., mala dostatočný prehľad nielen o samotnej cene, ktorú stanovila, ale aj o kalkuláciách sadzieb poistného a tabuľkách pravdepodobnosti, z ktorých kalkulácia vychádza. V nadväznosti na uvedené mala za to, že vylúčením takéhoto vzájomného návrhu na samostatné konanie nebola žalovanej žiadnym spôsobom odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko tomuto návrhu bude pridelená samostatná sp. zn. a vec bude riadne prejednaná v súlade s právnym poriadkom SR, pričom žalovaná bude mať možnosť riadne využiť všetky svoje procesné práva, napokon, samotné rozhodnutie súdu o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie (§ 97 ods.2 v kontexte s § 112 ods.2 O. s. p.), hoci ako súčasť rozsudku vo veci samej, je len rozhodnutím týkajúcim sa vedenia konania, pričom v zmysle § 202 ods.3 písm. a) O. s. p. voči takémuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné, aj preto mala za to, že námietky žalovanej týkajúce sa neprejednaní vzájomnej žaloby v jedinom konaní spolu so žalobou, sú bezpredmetné. V neposlednom rade si dovolila upozorniť aj na právoplatné rozhodnutie OS Banská Bystrica, ktorý v totožnej veci posúdil konanie tak, že určil, že poistná zmluva existuje a žalovaní sú ňou viazaní, pričom KS v Banskej Bystrici toto rozhodnutie potvrdil, že konanie v Banskej Bystrici bolo vedené pod 8Co/30/2009 a 12Co/187/2009, pred NS SR bolo toto konanie vedené pod 1Cdo115/2010 a dovolanie žalovanej bolo v tejto veci odmietnuté (z odôvodnenia rozsudku, ktorým KS v Banskej Bystrici potvrdil rozhodnutie OS v Banskej Bystrici si dovolila citovať). Ohľadom rozhodnutia zásadného právneho významu uviedla, že žalovaná sa v podanom odvolaní snaží poukázať aj na povahu a osobitosti danej veci, pričom ako svoj zámer prezentuje dosiahnutie postupu odvolacieho súdu, za predpokladu, že by napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne a právne správny, v zmysle § 238 ods.3 O. s. p. (jeho znenie citovala) a tento zámer odôvodňuje predovšetkým tým, že v predmetnej veci, ako aj v ďalších obdobných prípadoch, nebol doposiaľ dovolacím súdom vyslovený právny názor k niekoľkým doteraz neriešeným otázkam zásadného právneho významu, predovšetkým k otázkam týkajúcim sa vplyvu verejného práva na súkromnoprávne záväzky, vyplývajúce z poistnej zmluvy (t.j. k zníženiu plnenia či dokonca čiastočnej neplatnosti poistnej zmluvy). Dovolila si poukázať na to, že zo strany žalovanej ide opätovne len o snahu vnášať verejnoprávnu rovinu, existujúcu výlučne medzi ňou a štátom, resp. orgánmi dohľadu, do súkromnoprávnej roviny medzi účastníkmi konania, vyplývajúcej výlučne zo súkromnoprávných predpisov a riadne uzavretej zmluvy a, že hoci žalovaná argumentuje tým, že v identickej veci už KS v Košiciach 24.10.2012 pod 1Co/212/2012 rozhodol tak, že vyhovel jej návrhu a pripustil dovolanie z dôvodu, že ide o vec zásadného právneho významu, žiadnym spôsobom nešpecifikovala predmetný rozsudok 1Co/212/2012, t.j. v akom rozsahu bolo dovolanie pripustené a z akých dôvodov, resp. vo vzťahu k akým právnym otázkam a rovnako žiadnym spôsobom nepreukázala ani to, či išlo o identickú vec. Mala za to, že takýto jej neúplný a nezrozumiteľný návrh nemôže obstáť, zvlášť ak ide o také závažné následky, ako je pripustenie dovolania z dôvodu zásadného právneho významu, čo je akiste nie úplne bežne využívaný inštitút. Zároveň si dovolila argumentovať aj iným, a to, že je potrebné podotknúť, že neskorším rozhodnutím súdu - rozsudkom KS v Košiciach 3Co/136/2011-367 z 18.12.2012, v ktorom sa tento vysporiadal, o. i., aj s obdobným návrhom žalovanej na pripustenie dovolania z dôvodu posúdenia otázky zásadného právneho významu tým spôsobom, že tomuto návrhu nevyhovel (z odôvodnenia uvedeného rozsudku citoval; Dôkaz: Rozsudok KS v Košiciach 3Co/136/2011-367 z 18.12.2012). Napokon považovala za podstatné aj to, keďže žalovaná tvrdí, že v identickej veci už bolo rozsudkom druhostupňového súdu pripustené dovolanie z dôvodu zásadného právneho významu, že opakované pripustenie tohto dovolania aj v iných obdobných konaniach, by mohlo vyústiť jedine do negatívneho javu, ktorý by sa prejavil v podobe plurality takýchto konaní na NS, čo by v konečnom dôsledku mohlo dospieť - za predpokladu, že by sa na posudzované právne otázky objavili rôznorodé názory - nie k zjednoteniu výkladu právnych predpisov, ale naopak k jeho ďalšiemu roztriešteniu, aj preto považovala tento návrh žalovanej za nedôvodný a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. K trovám právneho zast. uviedla, že v podanom odvolaní žalovaná namieta aj trovy konania priznané jej, konkrétne trovy právneho zast., a svoje námietky opiera o skutočnosť, že jej zástupkyňa zastupuje v obdobných konaniach v sporoch so žalovanou aj iné osoby (uvádza konkrétne aj jej manžela) na základe samostatne podaných žalôb, pričom má za to, že jej zástupkyňa takýmto spôsobom umelo navyšuje jej trovy konania prostredníctvom žalôb a iných podaní, ktoré majú ten istý „formulárový charakter“, že z tohto dôvodu má žalovaná za to, že trovy konania priznané za jej zast. nie

je možné hodnotiť za účelne vynaložené a mali by byť preskúmané z hľadiska účelnosti. K uvedenému si dovoľila uviesť, že v zmysle dikcie § 142 ods.1 O. s. p. (jeho znenie citovala) má za to, že bez vykonania úkonov uvedených vo vyčíslení trov právneho zast. by jej práva neboli účelne bránené a právne služby poskytnuté jej zástupkyňou by neboli poskytované v súlade s jej povinnosťami ako advokáta podľa osobitných predpisov, nie je totiž povinnosťou súdu v konkrétnej veci sa zaoberať obdobnými, resp. totožnými konaniami (keďže sudca je pri rozhodovaní viazaný len zák.) a preto v prípade, ak by predmetné úkony uskutočnené neboli, bola by tu hrozba, že jej vznikne ujma na jej právach, resp. že ochrana, ktorá jej bola poskytnutá nebude rýchla a účinná. Podotkla, že za zmienku v tomto smere nepochybne stojí aj fakt, že väčšina úkonov právnej služby jej poskytnutá jej zástupkyňou v predmetnom konaní bola vyvolaná práve úkonmi žalovanej, ktoré v porovnaní s jej úkonmi boli niekoľkonásobne obsiahlejšie a neporovnateľne „obsolentnejšie“ (ako príklad možno uviesť jej vyjadrenie k návrhom na prerušenie konania z 22.9.2011, ktoré predstavuje jej reakciu na 2 podania žalovanej - 2 návrhy prerušenie konania dokopy v rozsahu 30 strán!!!) a, že v tomto smere jej teda nie je známe, ako komplexnejšie a účelnejšie mohla prostredníctvom svojej zástupkyne účelne brániť a uplatňovať svoje práva. Okrem iného, najmä v nadväznosti na námietky, že rovnaký zástupca zastupuje aj jej manžela, si dovoľila argumentovať, že podanie žaloby je výlučným dispozičným oprávnením jednotlivých účastníkov, pričom v prípade, ak by mal súd za to, že ide o veci, ktoré spolu skutkovo súvisia, mohol z vlastnej iniciatívy v zmysle § 112 ods.1 O. s. p. spojiť viaceré veci na spoločné konanie, čo by malo nepochybne vplyv aj na výšku trov právneho zast., že tohto postupu sa však žalovaná nikdy v konaní nedomáhala a nikdy ani na túto možnosť nepoukazovala, takže jej argumentáciu v odvolaní možno považovať už len za účelovú snahu o zmiernenie následkov sporu, v ktorom nemala úspech. Zdôraznila tiež, že žalovaná si - vzhľadom na obsah námietok - zjavne neuvedomuje ani samotnú povahu trov konania, nakoľko ich formulácia má skôr povahu útoku na jej zástupkyňu ako na ňu (žalobkyňu) samotnú, pričom však je nepochybné, že trovy právneho zast., hoci predstavujú sumu vo výške zodpovedajúcej poskytnutým úkonom právnej služby jej zástupkyňou v konaní, patria v celistvosti jej a sú výlučne jej pohľadávkou, pričom je už na nej samotnej, ako sa následne vysporiada so svojou zástupkyňou, že postupom, ktorého sa domáha žalovaná (preskúmania účelnosti trov právneho zast.) by však vznikla situácia, kedy by jej samotnej (žalobkyni) neboli priznané trovy právneho zast., ktoré v tomto predmetnom spore boli vo vzťahu ku konkrétnemu subjektu - nej (žalobkyni) nevyhnutné na účelné uplatňovanie jej práv, že aj samotná výška trov právneho zast. napokon predstavuje vo vzťahu k povahe sporu, t.j. k jeho právnej náročnosti a komplexnosti značne malú sumu, u ktorej nie je na mieste hovoriť o jej ďalšom krátení, a to či už z dôvodu účelnosti vynaložených trov alebo z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Tvrdila, že námietky, týkajúce sa trov právneho zast., - podľa jej názoru - nespĺňajú ani formálne náležitosti predpísané pre odvolanie, keďže žalovaná mala zrejme zámer, aby táto časť jej odvolania bola posudzovaná ako odvolanie voči trovám konania, hoci ako časť odvolania voči samotnému rozsudku vo veci samej. Citujúc znenie § 205 ods.1 O. s. p. a to, čo žalovaná uvádza, mala za to, že takéto odôvodnenie nespĺňa obsahové náležitosti kladené na odvolanie, nakoľko strohé konštatovanie, že trovy právneho zast. by mali byť preskúmané z hľadiska ich účelnosti, nemožno považovať za splnenie náležitosti odvolania spočívajúcej v uvedení toho, v akom rozsahu sa rozhodnutie napadá, nakoľko neuviedla, ani či namieta trovy právneho zast. v celom rozsahu a ani či namieta len jednotlivé úkony právnej služby, za ktoré bola priznaná náhrada a ktoré boli v napádanom rozsudku jasne špecifikované a, že takéto podanie z jej strany možno teda hodnotiť len ako zmätočné a nezrozumiteľné, a to o to viac, že táto bola v celom konaní zastúpená zástupcom. Na základe uvedeného navrhla rozsudok v zmysle § 219 ods.1 O. s. p. potvrdiť ako vecne a právne správny potvrdiť a zároveň žalovanej uložiť povinnosť nahradiť trovy konania a trovy právneho zast. v odvolacom konaní [vyčíslené podľa § 9 ods.1, § 11 ods.1 písm. b), § 16 ods.3 prvá veta vyhl.č.655/04 Z. z. a § 22 zák.č.222/04 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov] 81,46 € na účet jej zástupkyne, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, a to za vyjadrenie k odvolaniu z 8.1.2013 - 60,07 €, režijný paušál 7,81 € a DPH 13,58 €.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1 možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok, okrem výroku o určení, že poistný vzťah medzi účastníkmi konania, vyplývajúci zo zmluvy o poistení osôb č.5046200074 z 30.1.1998, trvá a výroku o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie, potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody napadnutého rozsudku sú správne, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní. Pokiaľ ide o výrok o určení, že poistný vzťah medzi účastníkmi konania, vyplývajúci zo

zmluvy o poistení osôb č.5046200074 z 30.1.1998, trvá, zistil, že neboli podmienky na potvrdenie rozsudku (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221), preto ho zmenil tak, že žalobu v uvedenej časti zamietol. Ani jeden zo žalovanej uplatnených odvolacích dôvodov, vyjmúc výrok o určení, že poisťný vzťah medzi účastníkmi konania, vyplývajúci zo zmluvy o poistení osôb č.5046200074 z 30.1.1998, trvá, nie je daný.

Inými vadami podľa § 205 ods.1 písm. b) O. s. p., ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 221 ods.1 O. s. p. a tieto vady konania postihujú chybný postup súdu prvého stupňa pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyrozumienia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyrozumienia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 101 ods.1 O. s. p.) alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 120 ods.1 prvá veta O. s. p.), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 115a O. s. p.), i keď pre to neboli splnené podmienky]. Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené [§ 205a ods.1 písm. b) O. s. p.]. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. O. s. p. (napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 129 ods.1 O. s. p. a p.).

Žiadna skutočnosť uvedená v odvolaní neumožňuje záver, žeby konanie bolo postihnuté niektorou z uvedených vád.

K námietke žalovanej, že pre nevykonanie nosného dôkazu (ktorý uvádzala v odvolaní), v tomto smere bolo rozhodnutie súdu pre ňu nepredvídateľné podľa § 118 ods.2 O. s. p., pretože súd ani neodôvodnil, prečo nevykonával všetky navrhované dôkazy, podľa jej vyjadrenia z 13.7.2011 k žalobnému návrhu, je potrebné uviesť, že posúdenie návrhu účastníka konania na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré dôkazy budú vykonané, je vecou súdu (§ 120 ods.1 O. s. p.), a nie účastníka konania a, že aj súdna prax sa zjednotila v právnom názore (R37/1993), že prípadné nevykonanie určitého dôkazu, môže mať za následok neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu podľa § 221 ods.1 písm. f) a h) O. s. p. a, že ak súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhnuté dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom, preto namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení nie je vadou konania ani podľa § 205 ods.2 písm. b) O. s. p.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonával účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonával dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa. Súdom vykonané dôkazy boli dostatočným podkladom na úplné zistenie skutkového stavu, čo je nepochybne zrejmé z obsahu spisu.

K výhradám žalovanej, že súd ňou navrhnutý dôkaz (pripojenie správneho spisu, obsahujúceho rozhodnutie MF SR č.j.52/1024/1995 z 30.5.1990) nevykonával, pričom z tohto dôkazu malo vyplývať, že zo strany MF došlo v r.1995 k schváleniu nesprávnych vzorcov, na základe ktorých bolo následne v produktoch UDP-K určené nesprávne poisťné, čo sa v r.2004 dostalo do rozporu so zák. a spôsobilo nemožnosť plnenia na jej strane, treba uviesť, že vykonanie tohto dôkazu, by bolo nadbytočné, lebo nešlo o spornú skutočnosť, ktorú by bolo potrebné v tomto konaní preukazovať a ktorá by vo vzťahu k nej

(žalovanej) v prejednávanej veci, so zreteľom na určovací povahu žaloby, mala právny význam, keďže predmetom tohto konania nie je nárok žalovanej na náhradu škody proti štátu, za ktorý koná ministerstvo. Rovnako tak vylúčenie svedka JUDr. Škapinca (generálneho riaditeľa Správy poisťovní žalovanej), nebol, vzhľadom na ostatné vykonané dôkazy, potrebný, lebo týmito ostatnými dôkazmi bol skutkový stav dostatočne zistený.

Odvolačný dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvého stupňa, spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnosťami prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p. a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov resp., ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd použil správny právny predpis a správne ho i vyložil (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

K namietanej dodatočnej právnej a objektívnej nemožnosti plnenia, majúcej pôvod v zmene právneho predpisu zák.č.95/02 Z. z., ktorá nastala po uzatvorení zmlúv medzi účastníkmi konania v súvislosti s § 31a zák.č.186/04 Z. z. je potrebné uviesť, že § 575 O. z. rozlišuje nemožnosť plnenia a to v dobe vzniku záväzku, čoho dôsledkom je neplatnosť právneho úkonu a dodatočnej nemožnosti plnenia, ktorá má za následok zánik záväzku.

Ak sa plnenie stane nemožným už pred splatnosťou záväzku a na takom stave sa už nič nemôže meniť, záväzok zaniká už pred vznikom jeho splatnosti. Ide tu o objektívnu nemožnosť plnenia, t.j. o taký stav záväzku, že jeho plnenie je všeobecne nemožné. Ak je splnenie nemožné len subjektívne, t.j. iba pre dlžníka, záväzok nezaniká.

V prejednávanej veci u žalovanej nejde o plnenie nemožné, neuskutočiteľné, ale o plnenie za sťažených podmienok, s väčšími nákladmi, než s akými v čase uzavretia zmluvy rátala a s ktorými kalkulovala, v dôsledku čoho nedosiahne taký predpokladaný zisk. Nesprávnosť výpočtu výšky poistného - nesprávna kalkulácia, ktorý bol a je plne v kompetencii žalovanej, berúc do úvahy činnosť NBS, vo vzťahu k správnosti výpočtu výšky poistného, sa nemôže bez súhlasu poisteného premietnuť do dvojstranného zmluvného vzťahu medzi poisťovňou - žalovanou a poisteným - žalobkyňou, a v konečnom dôsledku do zániku poistného vzťahu. Žalobkyňu totiž nebolo možné nútiť, aby súhlasila s inou výškou poistného, aká bola dohodnutá oboma účastníkmi konania v čase uzavretia zmluvy, len pre chybu žalovanej pri výpočte výšky poistného, ktorá existovala už v čase uzavretia poistného vzťahu. Odhliadnuc od uvedeného, treba tiež zohľadniť, že žalovaná mala podľa § 22 (Technické rezervy poisťovne a zaistovne) ods.1 zák.č.95/02 Z. z. na vykonávanie poisťovacej činnosti vytvárať v súlade s vymedzeným predmetom podnikania, o. i. technickú rezervu na poistné budúcich období, technickú rezervu na poistné plnenie

a technickú rezervu na životné poistenie, aby bola v každom okamihu zabezpečená jej schopnosť uhradiť v plnej miere všetky svoje záväzky, vyplývajúce z poisťných zmlúv a záväzky vznikajúce z činnosti podľa osobitného predpisu a používajú sa na ich úhradu a, že podľa § 31 ods.2 cit. zák. na zabezpečenie schopnosti uhradiť riadne a včas záväzky vyplývajúce z poisťovacej činnosti alebo zo zaisťovacej činnosti bola povinná vytvoriť a nepretržite dodržiavať skutočnú mieru solventnosti najmenej vo výške požadovanej miery solventnosti. Ani uvádzaná zmena právneho predpisu zák.č.95/02 Z. z., ktorá nastala po uzatvorení zmlúv medzi účastníkmi konania a to zák.č.186/04 Z. z., do ktorého bolo s účinnosťou od 1.5.2004 vložený § 31a, podľa ktorého poisťovňa a pobočka zahraničnej poisťovne sú povinné určiť výšku poisťného na základe poisťno-matematických metód tak, aby výška poisťného zabezpečovala trvalú splniteľnosť všetkých záväzkov vrátane tvorby dostatočných technických rezerv a spôsobu ich umiestnenia (§ 33 ods.1 zák.č.8/08 Z. z.) nespôsobuje objektívnu nemožnosť plnenia na strane žalovanej v dôsledku nesprávnej výšky kalkulácie pri výpočte výšky poisťného, berúc do úvahy aj uvádzané jej povinnosti na zabezpečenie schopnosti uhradiť riadne a včas záväzky vyplývajúce z poisťovacej činnosti alebo zo zaisťovacej činnosti, vytvoriť a nepretržite dodržiavať skutočnú mieru solventnosti najmenej vo výške požadovanej miery solventnosti a vytvárať si technické rezervy. Pritom je potrebné vziať do úvahy aj to, že predmetná zmluva a poisťný vzťah vyplývajúci z nej je podľa § 52 ods.1 O. z. spotrebiteľskou zmluvou, podľa ktorého je spotrebiteľskou zmluvou každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom a, že podľa § 54 ods.1 O. z. zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa, že spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Nesúhlas poisťného so zmenou poisťnej zmluvy - poisťného, pre nesprávnu kalkuláciu pri výpočte výšky poisťného zo strany žalovanej - poisťovne, nemôže byť na úkor zmluvnej strany - poisťného ako spotrebiteľa, ktorý vstúpil s poisťovňou do poisťného vzťahu za konkrétnych a určitých zmluvných podmienok. Žalobkyňa - spotrebiteľka nemožno nútiť, aby pristúpila k takej zmene poisťnej zmluvy, ktorou by si v konečnom dôsledku zhoršila svoje zmluvné postavenie, preto sú účastníci zmluvy o poistení ňou viazaní.

Počas konania - 31.1.2013 - došlo k zániku poisťného vzťahu, vyplývajúceho z uzavretej zmluvy medzi žalobkyňou, ako poisťníkom a súčasne poisťenej, a žalovanou, ako poisťovateľom, t.j. zo zmluvy č.5046200074 produkt UDP-K uzavretej 30.1.1998, so zreteľom na skutočnosť, že uvedená zmluva bola dojednaná s dátumom začiatku poistenia 30.1.1998 a koncom poistenia 31.1.2013 a, že uznesením 5Co/44/2013-423 z 23.9.2013 zmena žaloby, navrhnutú žalobkyňou, nebola pripustená.

Nič to však nemení na výroku napadnutého rozsudku, že účastníčky, t. j. aj žalovaná, sú touto zmluvou o poistení viazaní, v rozsahu práv a povinností, vyplývajúcich z nej a jej dojednaní.

Podľa § 202 ods.3 písm. a) O. s. p. odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania.

Pokiaľ ide o výrok o vylúčení vzájomného návrhu n samostatné konanie, bolo odvolanie žalovanej proti nemu odmietnuté podľa § 218 ods.1 písm. c) O. s. p., lebo smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Čo sa týká pripustenia dovolania podľa § 238 ods.3 O. s. p., nie je dôvod na vyhovieť návrhu žalovanej a dovolanie v prejednávanej veci pripustiť, vzhľadom na súkromnoprávny charakter vzťahu medzi účastníkmi konania, vyplývajúci z ust. O. z. - z poisťnej zmluvy, na ktorý možno aplikovať len právne predpisy - normy súkromného práva, a to aj v prípade zmeny verejnoprávnych predpisov, ktoré mohli mať vplyv na postavenie niektorého účastníka verejnoprávneho vzťahu, t.j. v prejednávanej veci žalovanej - poisťiteľa.

Podľa § 224 ods.2 O. s. p. ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o trovách konania na súde prvého stupňa.

Podľa § 137 O. s. p. trovy konania sú najmä, o. i. odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát. Podľa § 142 ods.3 O. s. p. aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Podľa § 149 ods.1 O. s. p. ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa § 151 ods.1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa ods.5 prvá veta cit. ust. trovy konania určí súd podľa sadzobníkov a podľa zásad platných pre náhradu mzdy a hotových výdavkov.

Podľa § 9 ods.1 vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhl.) základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa § 11 ods.1 písm. a) vyhl. základná sadzba odmeny za jeden úkon je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

Podľa § 14 ods.1 písm. b) a c) vyhl. odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za písomné podanie na súd vo veci samej a za konanie pred súdom, a to za každé dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín.

Podľa § 15 písm. a) vyhl. advokát má popri nároku na odmenu aj nárok na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy.

Podľa § 16 ods.3 vyhl. od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol.

Podľa § 18 ods.3 vyhl. ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného predpisu. Žalobkyni, ktorá mala neúspech v nepatrnej časti, bola priznaná plná náhrada trov konania, pozostávajúcich z trov právneho zast. za 5 úkonov právnej služby v r.2011 (prevzatie a príprava zast., podanie k vyjadreniu žalovanej k žalobe, vyjadrenie k návrhu žalovanej na prerušenie konania a zmena žaloby) po 57 € + 5 x paušálna suma 7,41 € a za 3 úkony v r.2012 (vyjadrenie k odvolaniu žalovanej, vyjadrenie k listinnému dôkazu žalovanej a účasť na pojednávaní 16.10.2012) 3 x 58,69 € + 3 x paušálna suma 7,63 € + 20 % DPH - 140,20 €, spolu 625,21 € a trovy odvolacieho konania 81,46 €, a to za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu z 1.2.2013 60,07 € a paušálna suma 7,81 €, spolu 67,88 € a 20 % DPH z uvedenej sumy 13,58 €), spolu trovy prvostupňového a odvolacieho konania 706,67 €.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.